Ára: 1 forint

Ludas Matyi

XIV. évfolyam 7. szám. 1958. február 13.

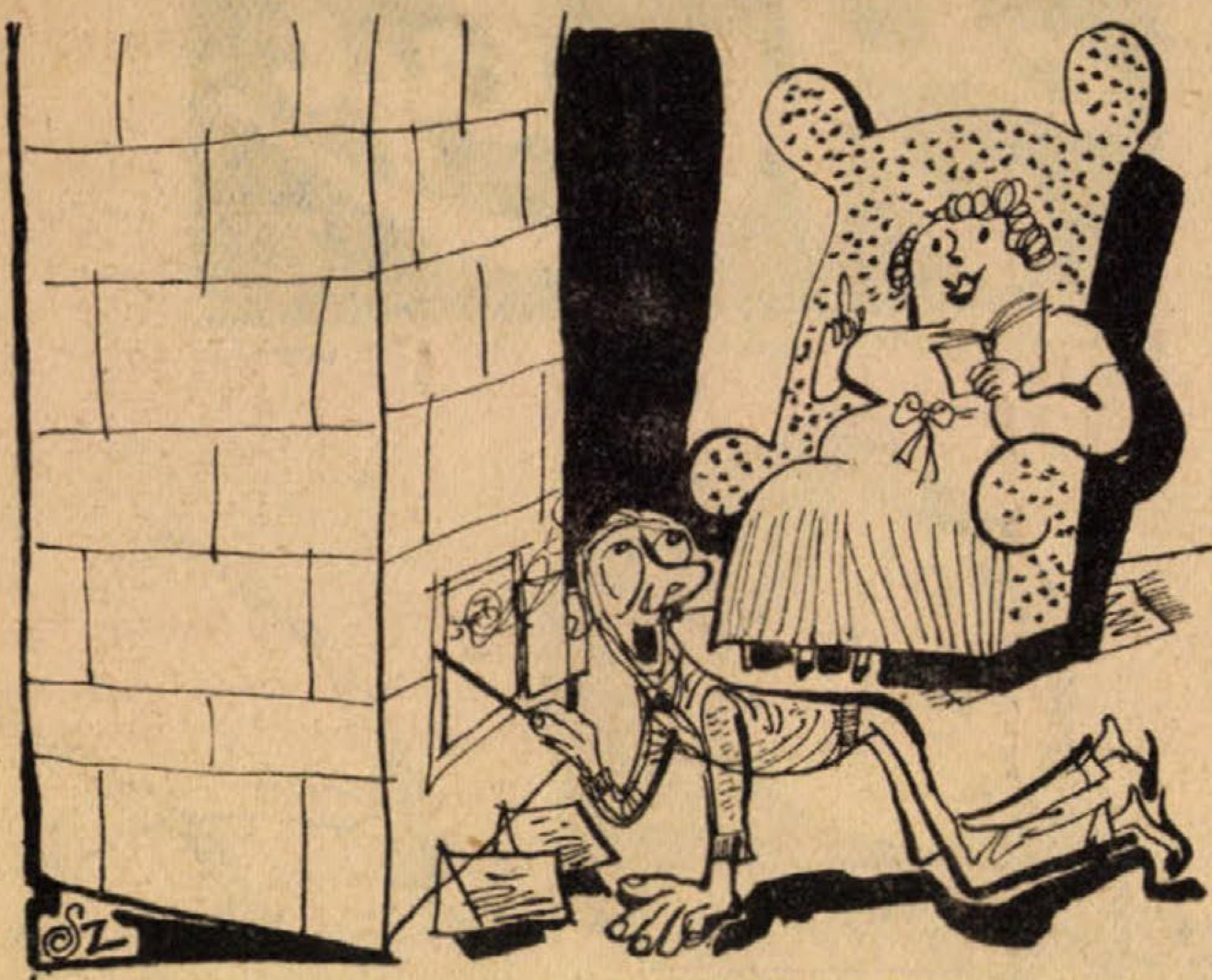

A magáé hány kilóval született?

Kaján Tibor rajza

Vigyázni kell a rendeletre

Szür-Szabó József rajza

— Én itthon csak egy szerencsétlen igavonó barom vagyok!
— Pszt, Ödön! Haszonállatot nem szabad lakott területen tartani!

Az érem másik oldala

Vasvári Anna rajza

Elméleti ember

Várnai György rajza

Hazaérkezik az újságíró

Mészáros András rajza

— Hoztál valami jó anyagot?
— Tizet is. Abból kilenc riport-anyag, egy pedig ruhára való.

„Kikészítés"

Az utóbbi időben gyakran összeütközöm ezzel a szóval: „kikészítés." Bevallom, nem tetszik nekem! Minél gyakrabban találkozunk, annál kevésbé tetszik. Ezt az igét egyre többen használják, egyre többen hirdetik és egyre több fogalmat fejeznek ki vele.

Ha a munkahelyén valaki összeütközik a felettesével, vagy legalábbis az igazgató titkárnőjével: kikészítik. Ha az Italboltban vitába száll egy becsiccsentett társasággal: kikészítik. Ha egy nő este színházba megy: kikészíti magát. Ha nem megy színházba — akkor is kikészíti magát.

De elburjánzott a kikészités az irodalom területén is. A kritikus kíméletlenül kikésziti a darabot, mert kikészíteni sokkal elegánsabb dolog, mint megdicsérni.

No de az igazi kikészítés nem a szinpaddal kapcsolatban történik. Ez az eljárás már a ruhatárban kezdődik. A napokban színházban jártam és a ruhatárosnő nekem szegezte a kérdést:

— Lesz kikészítés, kérem?

Bevallom, először zavarba hozott a kérdés. A feleségem már alaposan ki volt készítve — majdnem elkéstünk! — én pedig nem óhajlok semmiféle kikészítésbe keveredni. Igy hát borúsan nemet intettem. De ezzel még nem végződött a kikészítési mozgalom. A jegyszedőnő amikor megmutatta a helyünket a fülembe súgta:

— Kikészítsünk, kérem?

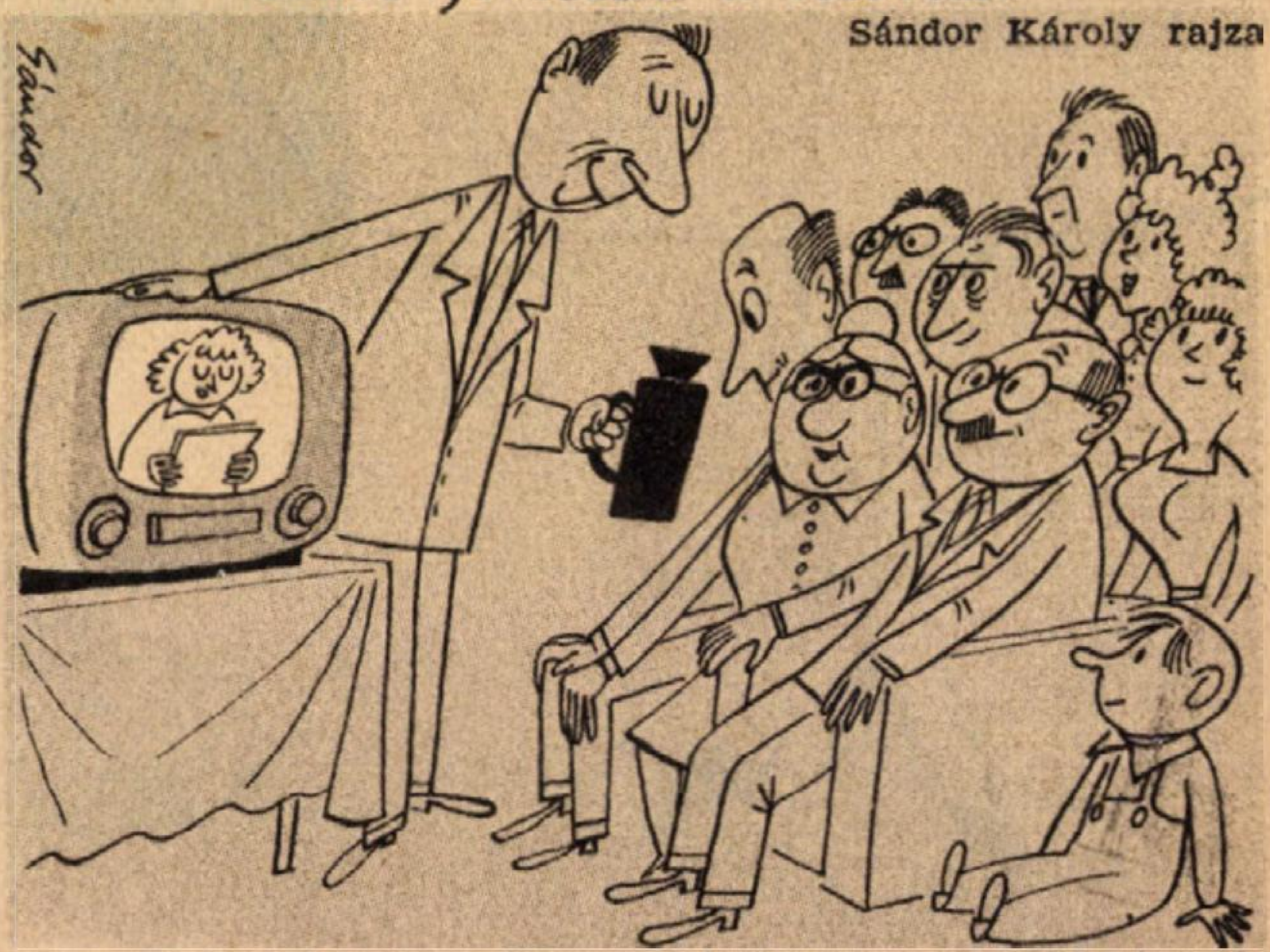
Még mielőtt érdemben válaszoltam volna az ajánlatra, már el is tűnt és egy másik későnérkezőt tüntetett ki kérdésével. Igy aztán a feleségemnek mondtam meg a véleményemet. (Bátor ember, — szokták rólam mondogatni.)

— Majd figyeld meg, hogy elintézem a sajtóban ezt a csúnya és magyartalan szójárást, ezt a kikészítést! Majd megtanitom én őket! Apropó fiacskám, kikészitetted otthon a vacsorát?

(gy. t. i.)

Havi 50 forint a televízió

Sándor Károly rajza

— Szabad kérnem, kedves lakótársaim, egy kis hozzájárulást . . .

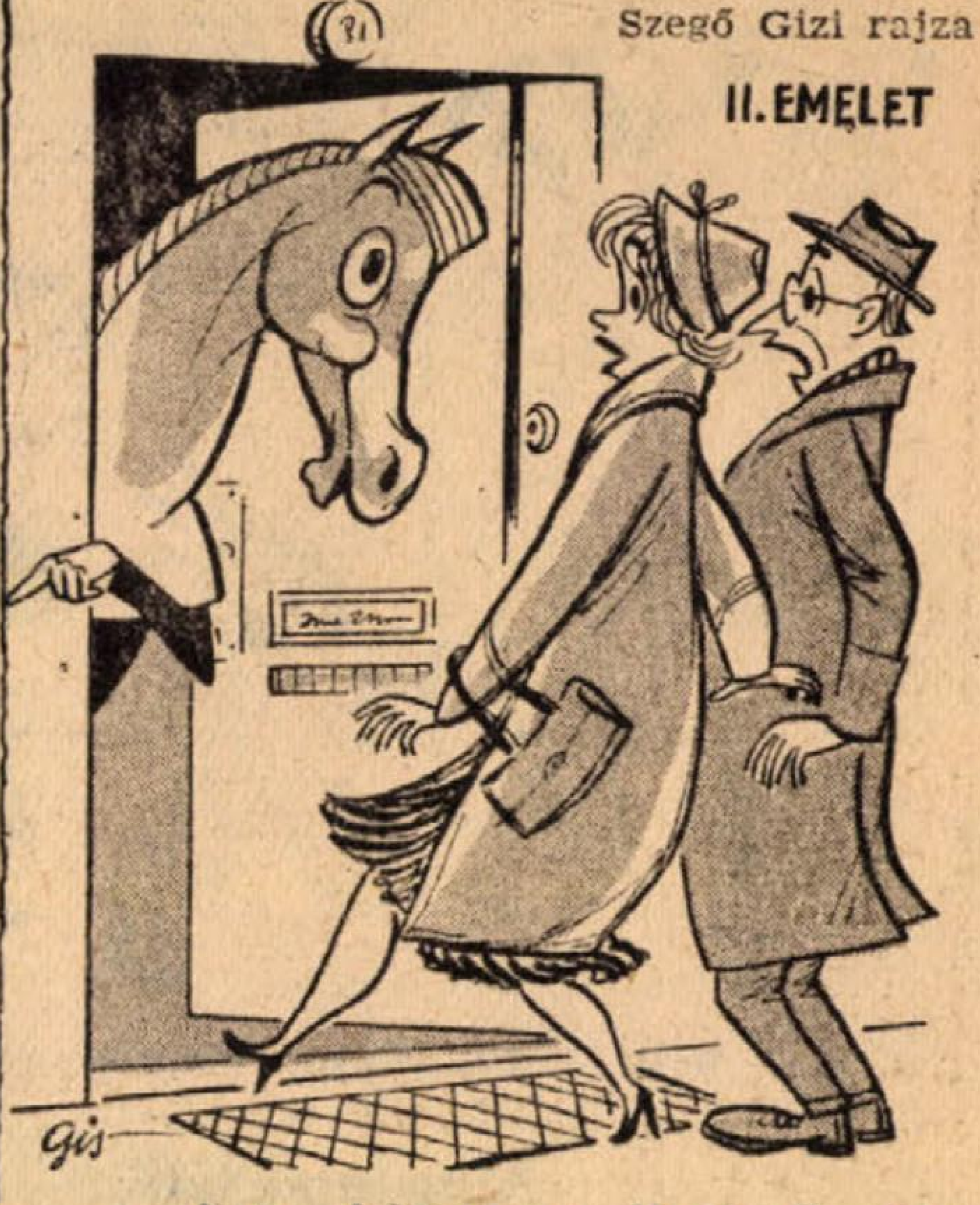

Várnai György rajza

— Bocsánat, hogy elkéstem, de több mint egy félóráig vártam autóbuszra . . .

Házimulatságok idején

Szegő Gizi rajza

— Nem, kérem, a Kovácsék egy emelettel lejjebb laknak.

Nincs vidéki író

Egy irodalmi ankét margójára.

Miután 374 évig lenn élt vidéken, rátört a magány és észrevette az ablak alatt az akácfát:

– Úristen! Rámtört a provincializmus!

A kétely rágta, mint a kutya a nadrágtartót, csak sokkal sikeresebben.

– Most mi lesz velem?! Itt élek Kara-Bugacon és eliramlik az élet!

Hitvesét is az ölébe ültette, de az sem segített. Kinn a kerítés alatt tyúkok kaparásztak és különben is le kellett mennie a pincébe szenért.

– Ez a provincializmus! – nyögte elhalón.

Egészen legyöngült, lelki szemeivel látván, amint az igazi írók a New York-ban írnak és kávét isznak.

– Nyugtassanak meg! Írószövetség, Íróegylet, Íróklub, Írókávéház, Lektorok, Dramaturgok, Szerződéskötők, és többi irodalmárok! Nyugtassanak meg! Ugye nem jobb Pesten sem?!

Lejöttek tízen és megnyugtatták:

– Nem, nem jobb! Az aszfalt sáros. Sok az eszkimó, kevés a fóka. Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát. Ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli. Kis pénz, kis foci, nagy pénz, nagy foci. Pesten amúgy is csupa baj érheti az embert! Tataroznak egy házat, rádől az állvány. Megharapja a házmester kutyája. Kapupénzt kell fizetni. A lift sem működik és drágább az átszállójegy is.

– Ha én mégegyszer vidéken élhetnék! Ha én mégegyszer ehetnék a magam ültette salátából! Ha én mégegyszer ott élhetnék a nép között!

– Szóval mind lejönnek? – kérdezte elhaló hangon.

– Mind lejönnék, lejönnél, lejönne, lejönnétek, lejönnének, de ott nyugszik a nagybátyánk a Kerepesi-temetőben és szerelmesek vagyunk a sarki Közért pénztároskisasszonyába. Ami azt illeti, különben mindannyian lejönnénk.

Erre megnyugodott, de valaki kaparászta lelkében a vidéki provinciális pitvarajtót, mire kinyitotta:

– Egek! Már megint itt a provincializmus! – üvöltötte zokogva.

Az ősi rögből kiszabadult tíz összenézett. Szó fennakad, lehellet megszegik, csak a szemek szavaznak. Előáll a fősámán:

– Állj elő vén Márkus! (Előszót írta, lektorálta, utószót írta, illusztrálta, fordította, átnézte, kijavította, elrontotta, megjavította.) Vedd le süvegedet. Hadd süsse a napfény a te tar fejedet. Tartsd fel három ujjad! Esküdjél az égre! Hogy az a darab föld, amelyen most állasz, nem bugaci birtok, athéni határ az! Ember, ez a magyar Athén! Mit nyiszogsz kicsinyhitű! Különben is halld a titkot: NINCS VIDÉKI ÍRÓ, CSAK VIDÉKEN ÉLŐ! Hát nem vidéken él az írók legjava? Buzánszky, Grosics, Szojka? . . . És te panaszkodsz!

A szerencsétlen erre rázkódni kezdett és úgy összement, mint a vidéken élő írók honoráriuma. A szíve meg akkorákat huppant, mint a pesti instruktorok ígéretei.

– Heuréka! – üvöltött fel. – Mondjanak még valami megnyugtatót! Bevesznek az idei Magvető Könyvkiadási tervbe?

– Nem megígértük már neked, kedves gyermekünk, vagy tizenötször, hogy az 1969-esbe beveszünk tőled két ívet. Ne légy telhetetlen! Előbb kellett volna szólnod! Sajnos, addigra mi már mindent beterveztünk.

Azóta boldog. Ott ül a téren, körötte elterül a magyar Athén, feje felett Szent Ferenc szobra, meg a galambok. Lábainál leng az árvalányhaj, meg a gyapot.

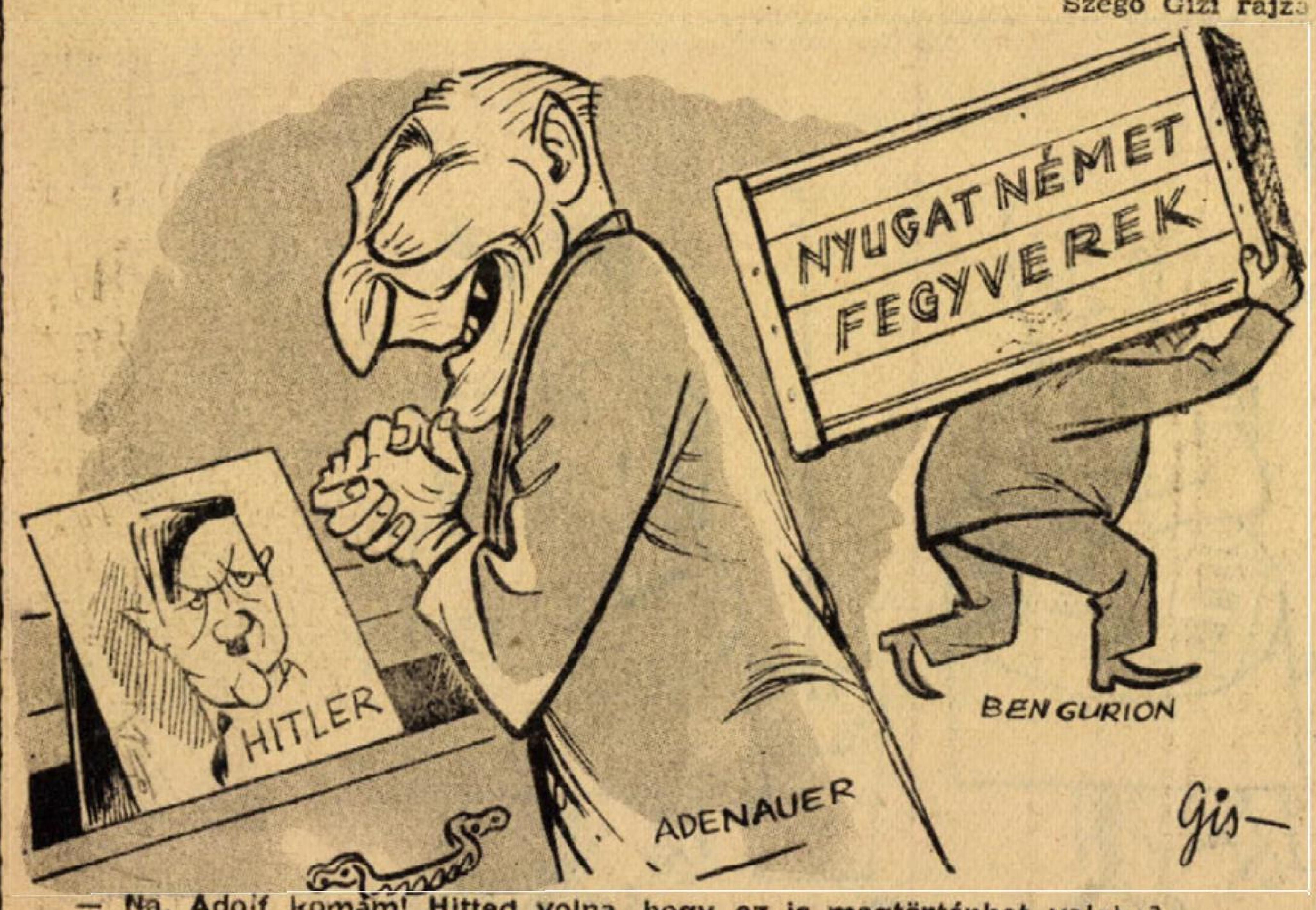
Népszerűsége nőttön nő. Öten előre köszönnek már neki, kétszer ült autóban is és tizenötször megjelent. Hatszor a faliújságon, hétszer a helyi közlönyben és kétszer személyesen.

A postás is mindössze kétszer vitte vissza a levelet a szomszéd házból azzal, hogy ismeretlen. Mentsége, hogy fiatal postás volt és az öreget helyettesítette.

Szöllősy Kálmán

Izrael Adenaueréktól vásárol fegyvert

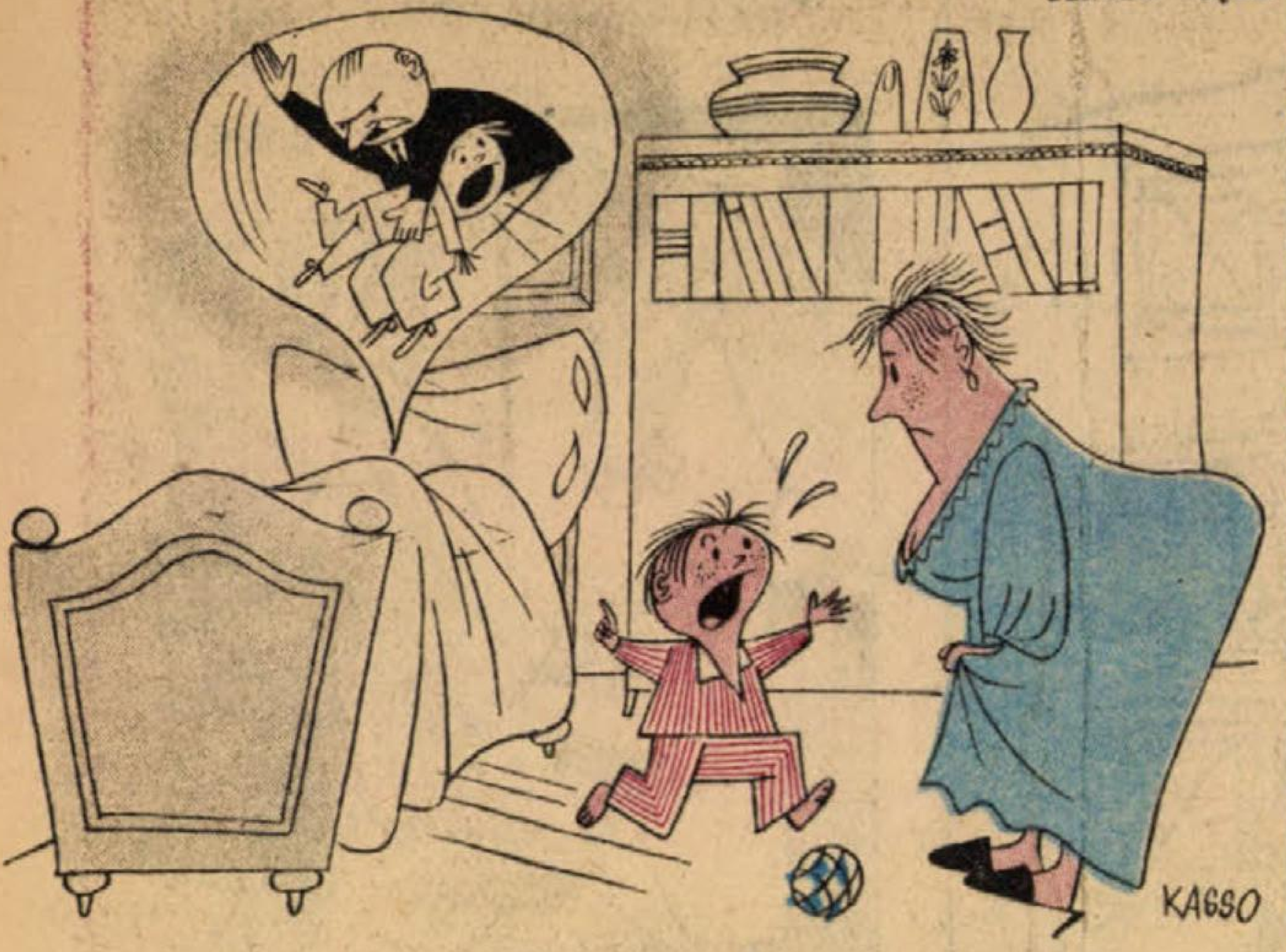
Szegő Gizi rajza

— Na, Adolf komám! Hitted volna, hogy ez is megtörténhet valaha?

Reggeli ébredés

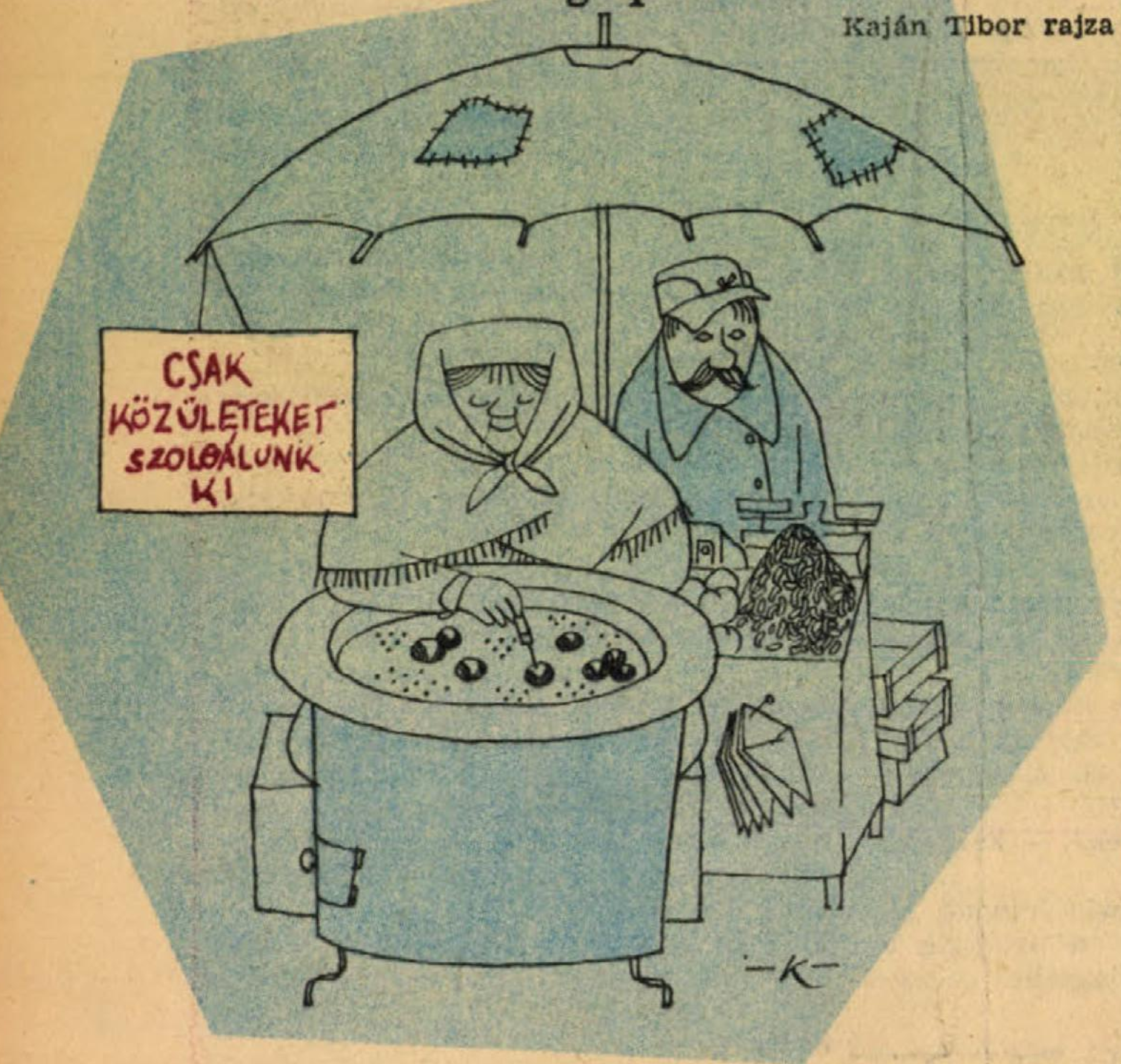
Kasso rajza

— Nézd, anyu, milyen rémeset álmodtam!

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

Menü

Motto: Semmi közöm hozzá, tehát belebeszélek.

Néhány hete a rádió reggeli műsora új színfolttal ékesebb. Az utolsó hanglemez helyett piaci helyzetjelentés hangzik el, melynek során a hallgató értesül arról, hogy hány vagon és hány kocsiderék élelmiszer érkezett a vásártelepre. Bár jószerencsémre háztartási teendőim nincsenek s pusztán a magam szerény személyét tekintve beérem azzal is, ha az őstermelők egyetlen szelet kirántott húst hajtanak fel Pestre (feltéve, hogy az nekem jut), mégis feszült érdeklődéssel kísérem ezt a műsorszámot minden reggel; örvendek a két vagon fehér répának (melyet kedvelek), s vállat rándítok a három vagon spenót hallatára, melyet teljesen feleslegesnek tartok. Megelégedetten mászom elő a paplanom alól, ha tudom, hogy kellő mennyiségű vecsési savanyúkáposzta érkezett, de teljesen hidegen hagy a hír, hogy mindenütt kapható csirkeaprólék, mert ehhez az eledelhez nincs meg a szükséges kézügyességem. Bevallom, alig van olyan műsorszáma a rádiónak, amellyel bensőbb, szerves kapcsolatom volna, mint ezzel a reggeli öt perccel. Ez az érdeklődés bizonyára természetes tünet, végtére is az embernek gyomra van és a táplálkozás alapvető szükséglete. Azt már azonban magam sem igen értem, hogy miért fülelek oly izgatottan, amikor a bemondó rátér a rövidke műsor csattanójára s közli a rádió menüjavaslatát: mit főzzünk ebédre és mit vacsorára. A javaslatot megfogadni még csak módomban sem áll, mert vendéglőben ebédelek. Miért kedvetlenített hát el valamelyik reggel az a tanács, hogy ebédre köménymaglevest és túrós derelyét, vacsorára pedig sült krumplit és befőtett főzzek? Addig tűnődtem, amíg rájöttem az okára: nem szeretem, ha a rádió lapos közhelyeket mond.

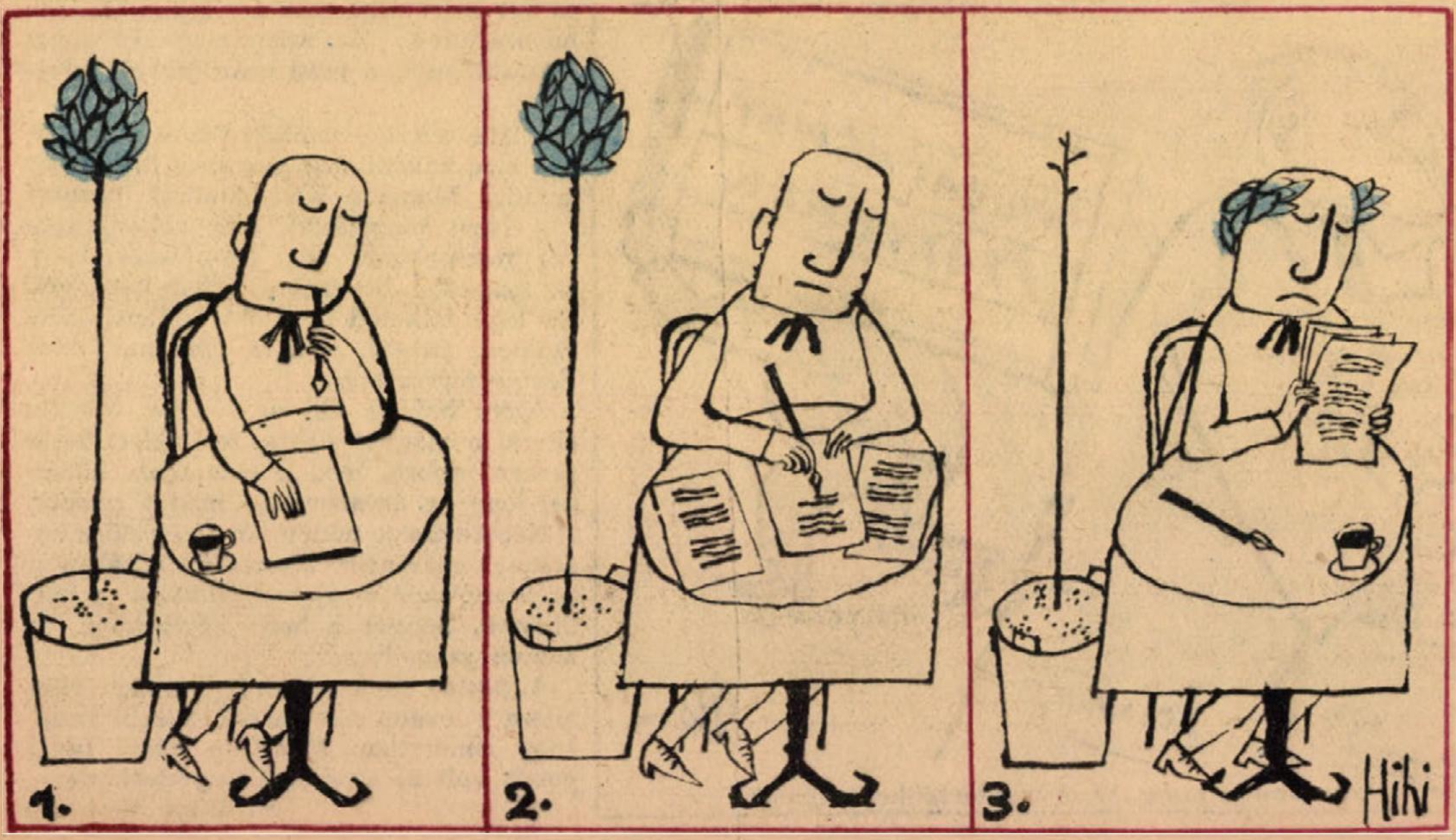
Jó, jó, tudom, hogy ezt a menürovatot nem Pirandello írja, hanem Stefi néni, de Stefi nénitől is megkövetelem, hogy valami érdekeset mondjon, ha már a mikrofon elé áll. Nem az a bajom a köménymaglevessel és sült krumplival, hogy olcsó étel, hanem az, hogy olcsó ötlet. Nem tudok elképzelni olyan egyszerű észjárású háziasszonyt, aki magamagától nem tud rájönni arra, hogy köménymagleves, túrós tészta és sült krumpli is van a világon, s akinek a rádióból kell hallania, hogy legegyszerűbb, ha vacsorára kinyit egy dunsztost, amikor ő azt a dunsztost már augusztusban azzal a szándékkal tette el, hogy majd januárban kinyitja vacsorára.

(Nem mondom, a sült krumpli és befőtt összekombinálásában van némi raffinéria, sőt, némi diszharmónia is, de ettől még nem lehet jóllakni. Én legalábbis — noha távolról sem vagyok falánk — a sült krumpli és befőtt után azt kérdezném: és mi lesz a vacsorával?)

Minden tiszteletem és együttérzésem az asszonyoké, akiknek napról napra, éveken és évtizedeken át ki kell találniuk, hogy mit főzzenek. Jó dolog, hogy a rádió segíteni akar nekik. De az ilyen segítség aligha különb, mint amilyent én kaptam annak idején a szóbeli érettségimen. Megkapván a történelemtételemet, csak álltam, mint a sült hal (hogy az ételeknél maradjak). És akkor a barátom, aki mögöttem ült, száját gondosan eltakarva óvatosan előrehajolt és áldozatkész bátorsággal súgott. Azt súgta: „Gondolkozz!"

Tabi László

Költő a kávéházban

Hegedűs István rajza

Óriási ötlet

Tegnap este későn mentem haza. A villamoson megdöbbenve ismertem fel a kalauzban Soroksárit, a Hírharsona munkatársát.

— Pszt! — súgta oda nekem. — Egy szót sem. Nehogy leleplezz! Riportot akarok írni: „Kalauz voltam egy napig" címmel. Jó ötlet, ugye?

Aztán leszálltam a villamosról és bementem egy cukrászdába: néhány süteményt akartam hazavinni a családomnak. A pult mögött Dékány állt, a Friss Déli Lap munkatársa, fehér köpenyben, fehér fityulával a fején.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte női hangon.

— Megőrültél? — kérdeztem elámulva. — Mit csinálsz te itt?

— Csönd legyen! — könyörgött Dékány. — Cikket fogok írni: „Cukrászlány voltam egy napig" címmel. Arcizmod se ránduljon.

Arcizmom se rándult. Kértem három dobostortát és a blokkal a pénztárhoz mentem.

Már meg sem lepődtem azon, hogy a pénztárban az Esti Hírharang munkatársa ült.

— Te is itt vagy? — kérdeztem közömbös hangon.

— Riport, öregem. Óriási ötlet. Pénztárosnő voltam egy napig. Ez lesz a riportom címe. Óriási ötlet, nem?... Te, mennyi marad tíz forintból, ha nyolc forintot elveszek belőle?

Megmondtam. A cukrászsüteménnyel hazamentem. Doktor Vermes, az Éjfélelőtti Hírek munkatársa nyitott kaput.

— Tudom — mondtam —, egy napig házfelügyelő voltál.

Doktor Vermesnek leesett az álla.

— Honnan tudod?

— Zseni vagyok! — feleltem gőgösen és a kezébe nyomtam ötven fillért.

— Smucig alak! — szólt utánam doktor Vermes.

Már mindenki aludt otthon, mire hazaértem. Megvacsoráztam, aztán lefeküdtem.

— Manci! — érintettem meg a feleségem vállát. — Alszol?

— Hagyj békén! — dünnyögte álmosan, de a hangja olyan furcsán, idegenül csengett. Gyanakodva kiugrottam az ágyból felkattintottam a villanyt. Rémülten láttam, hogy Sipka, a Képes Újság munkatársa szendereg mellettem.

— Hát te? — sikoltottam.

— Nyugi. Riport. Egy napig feleség voltam. Mit szólsz hozzá?

Ijedten átrohantam a másik szobába. Gyermekem ágyában is egy riporter feküdt, ujját cumizva. A gyerekágy mellett, a nagymama díványán is egy riporter horkolt.

— Hova tettétek a családomat? — kiáltottam kétségbeesetten.

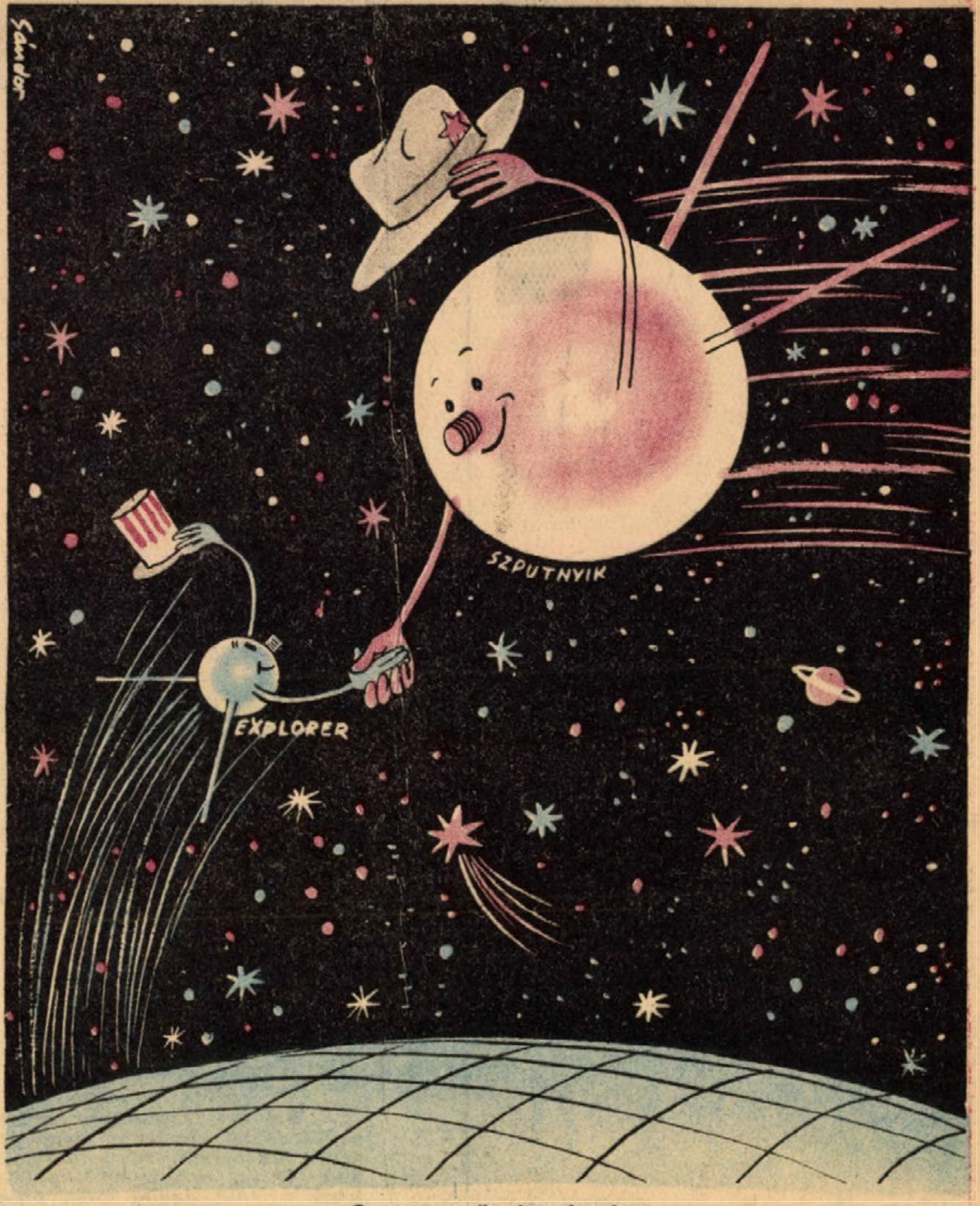
Ásítozva felelt Sipka az ágyban:

— Mit ordítozol? Benn vannak a szerkesztőségben. Valakinek csak kell csinálni a lapot, nem?

(mikes)

TALÁLKOZÁS AZ ŰRBEN

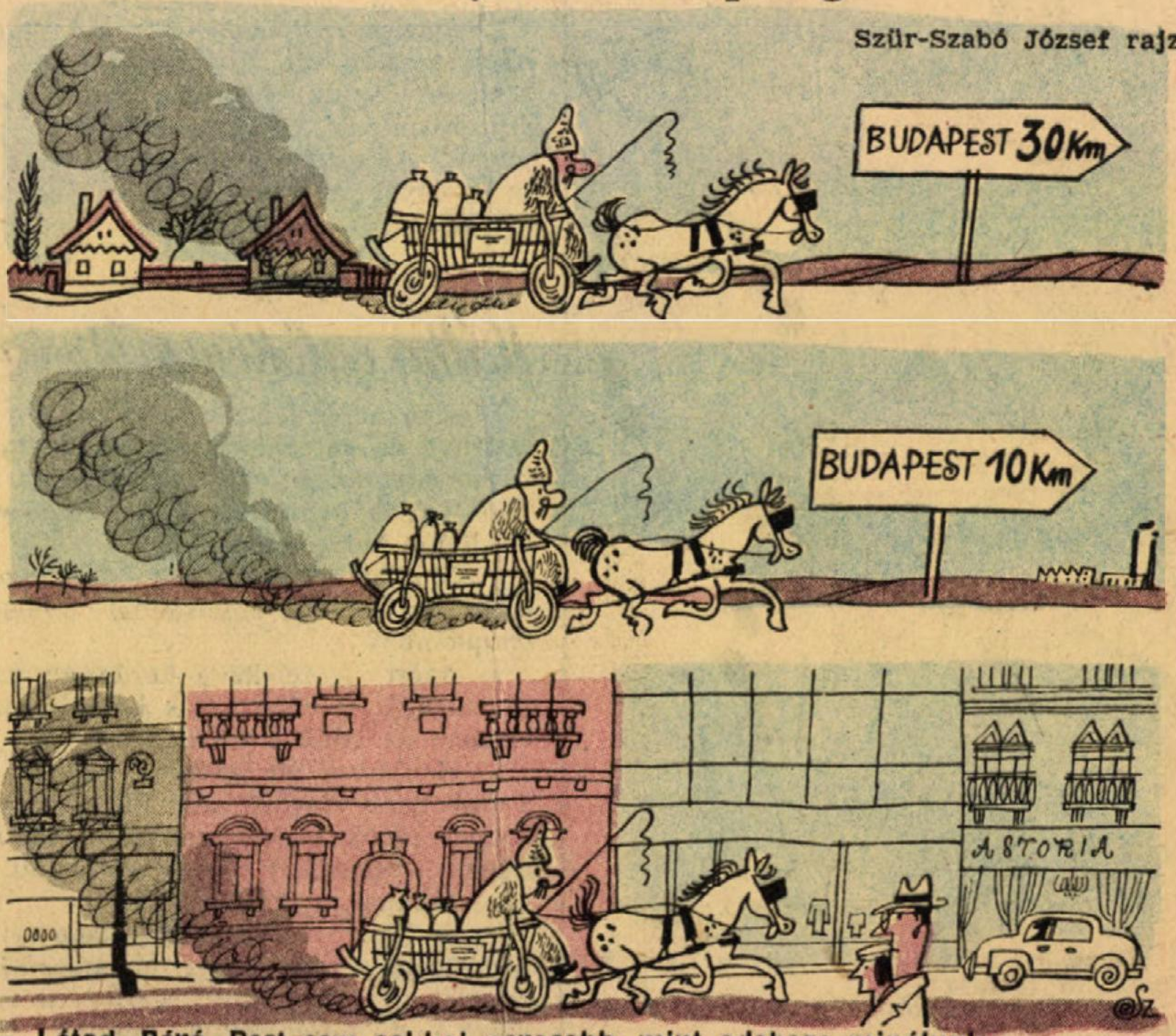
Sándor Károly rajza

— Szervusz, öcsém, facsiga!

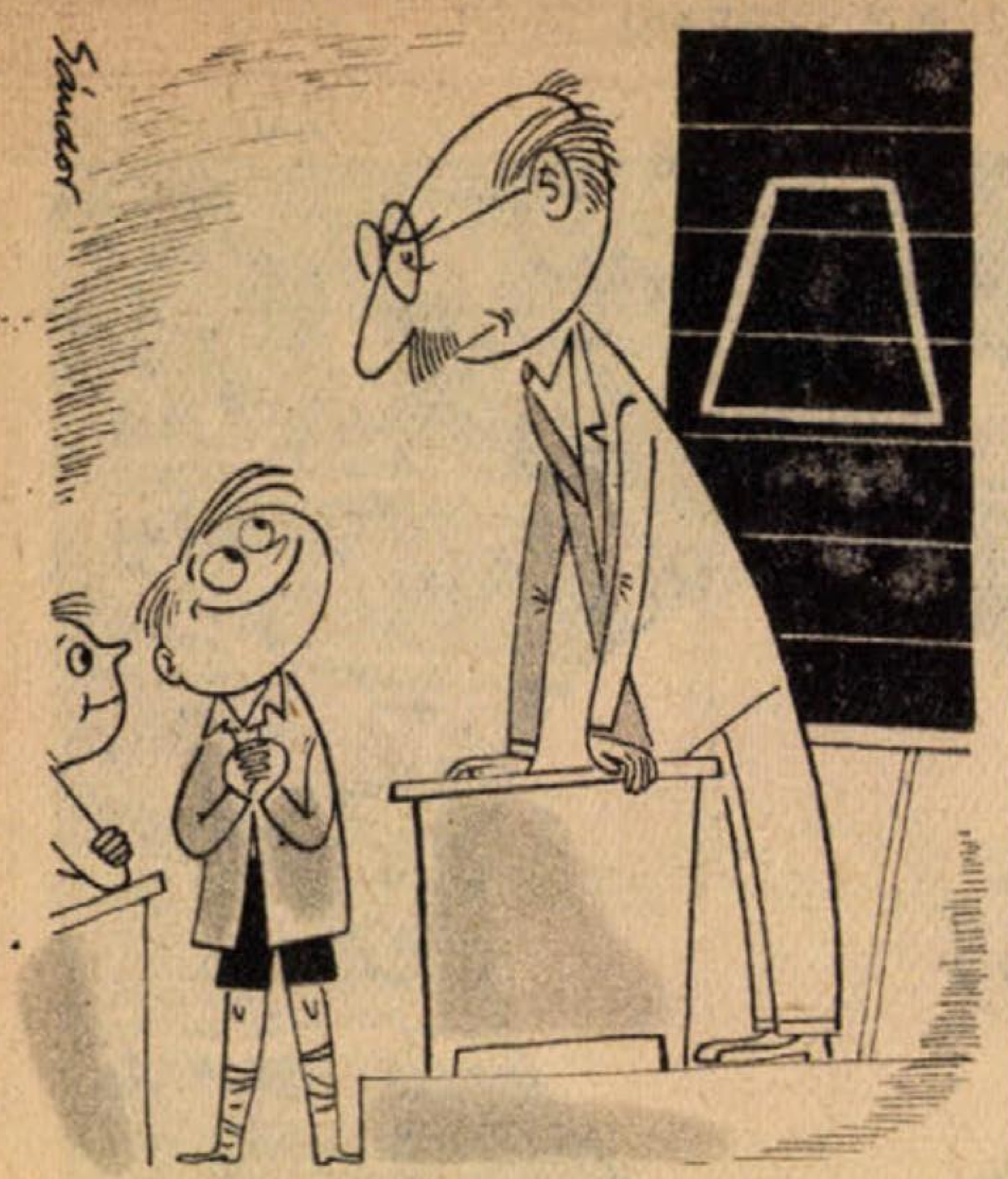
Váchartyántól Budapestig

Szür-Szabó József rajza

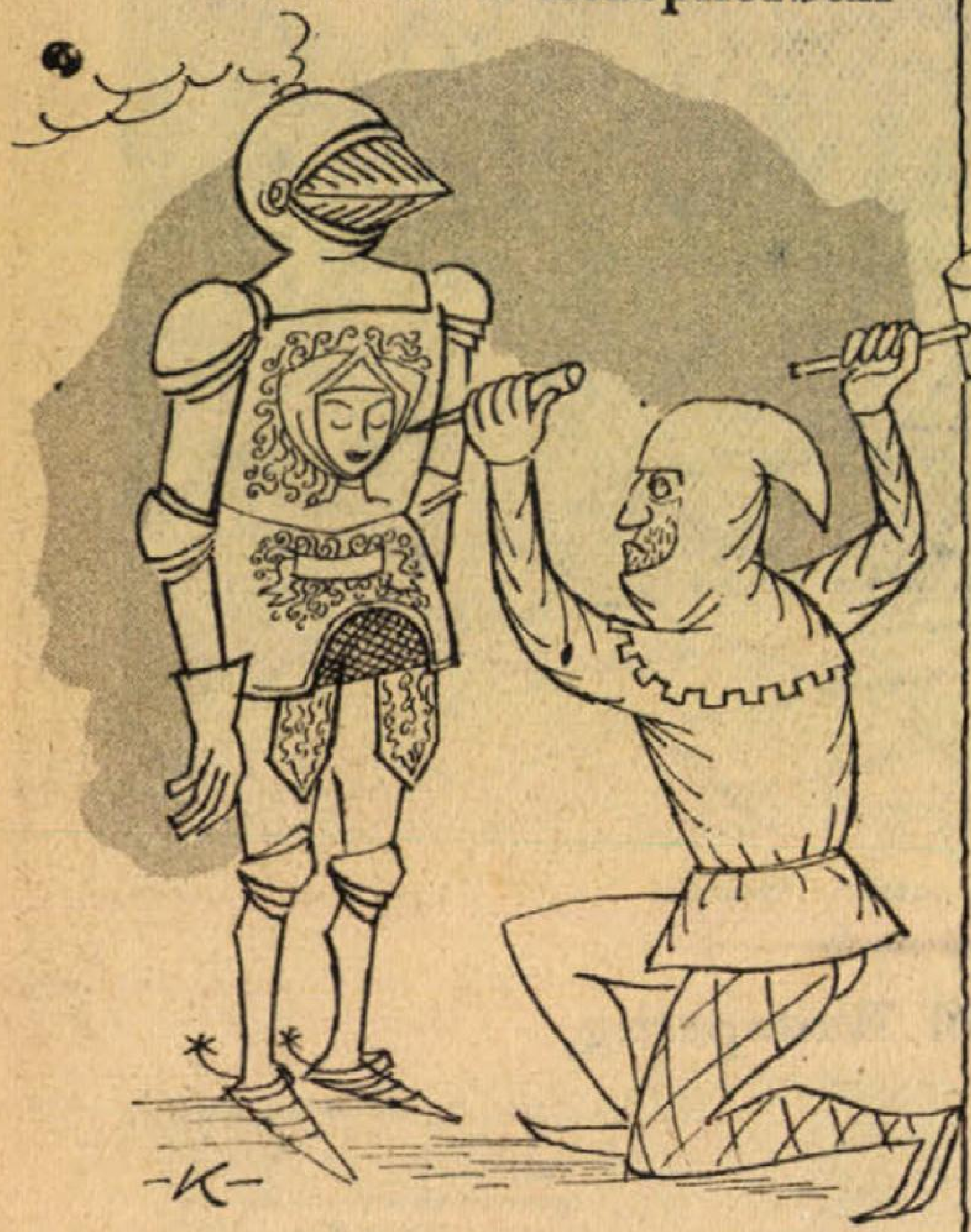
— Látod, Ráró, Pest sem sokkal porosabb, mint odahaza minálunk...

Mértanóra

— Mit tudsz, fiam, a trapézről?
— Jaj, tanár úr, milyen isteni benne a Lollobrigida!

Tetoválás a középkorban

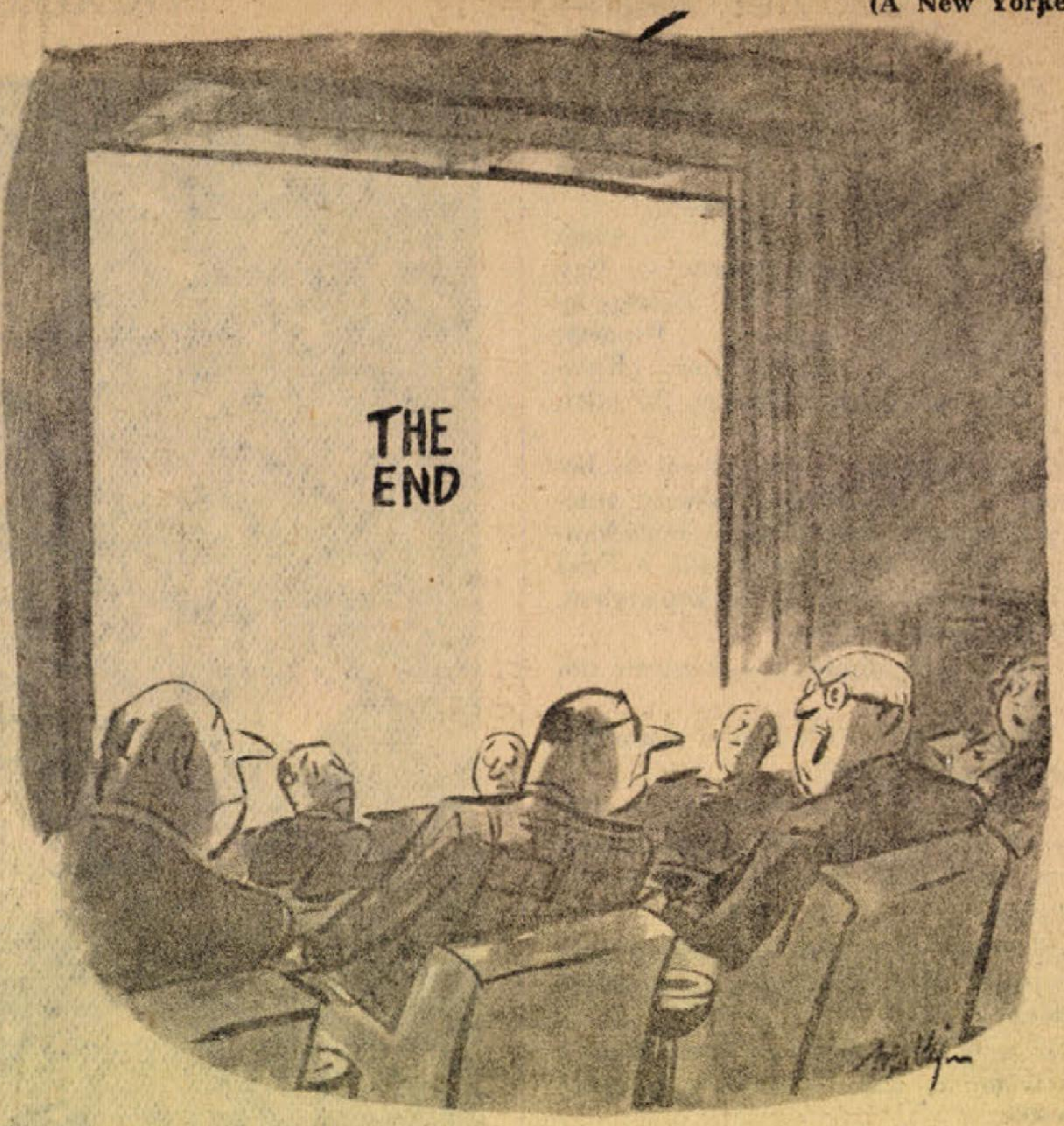
Jelmezbál előtt

— Már indulnunk kellene, és te még itt tartasz?
— Már mehetünk is! Évának öltöztem . . .

„Sikeres" házibemutató

(A New Yorkerből)

A főnök: — Mindenki ki van rúgva!

Ezt olvastuk!

Az Érdekes Újságban W. A. népszerű „tudományos" cikket írt *„A szervezet összhangja"* címmel. A cikk végén ez áll:

> **. . . az élő szervezet szociális sejttársulás, amelyben nem lehet senki és semmi büntetlenül önálló. S ha mégis bekövetkezik, kész a rák, amely nem egyéb, mint a sejtek felelőtlen, aszociális burjánzása, a ritmusából kihullott zenei torz . . . Egészség, harmónia, etika, esztétika — végső fokon egyet jelent . . .**

Ezennel csatlakozunk a maszek-sejtek ellen megindított kampányhoz, de azt sohasem fogjuk elismerni, hogy „egészség, harmónia, etika, és esztétika egyet jelent." Az efféle „tudományos" cikk viszont egyet jelent, de hogy mit, azt nem merjük megmondani.

Hátha valaki nem ismeri...

Marika öt és fél éves, egy pesti orvos kislánya és szorgalmas templomlátogató. Évike ugyanolyan idős, de kevésbé vallásos szülők gyermeke, és egy nap megkérdi kis barátnőjétől:

– Mondd, Marika, tulajdonképpen miért is jársz te, anyukáddal annyit a templomba?

– Azért – felelte a kérdezett, habozás nélkül, a beavatottak bölcsességével – mert ott lakik a jóisten!

– Hogyhogy ott lakik? – támáskodott a szabadabb elveket valló Évi, ibolyakék szemét élénk kétkedéssel meresztve Marikára. – Hiszen a jóisten mindenütt ott van, nemcsak a templomban!

– Az igaz – hagyta rá pillanatnyi tűnődés után, nagy, barna bogárszemének öntudatos felvillanásával Marika, az orvos lánya – de a templomban rendel!

Pesti tudósítónktól

El kellene már törölni a „j" és „ly" közötti bántó különbséget. Ez a kettősség idegesítő, senkinek sem használ, csak a gőgös helyesírástudóknak. Minek megnehezíteni az életet ezzel a rejtélyes (vagy akár relytéjes) kétlakisággal, amikor a kiejtés (vagy akár kielytés) nem tesz különbséget „j" és „ly" között.

Az élet amúgy is könyörtelenül megy tovább a maga útján. A minap a Rákóczi téri vásárcsarnok falán nemcsak azt olvastam, hogy „sanyi hüje", hanem azt is, hogy „halyrá fradi!".

Az olvasó, az agyonterhelt, zaklatott életű, kevés szabad idővel rendelkező olvasó véleménye szólalt meg abban a megjegyzésben, melyet egy körúti könyvkereskedés kirakata előtt hallottam:

— Én tudom, miért Camus kapta az irodalmi Nobel-díjat. Mert keveset és röviden írt. Ezt meg kell becsülni!

Nagyon haragszom magamra. Most végre lehetett volna 5 találatom a lottón és — nem pályáztam. Ezek voltak a nyerő számok: 13, 41, 47, 80, 87.

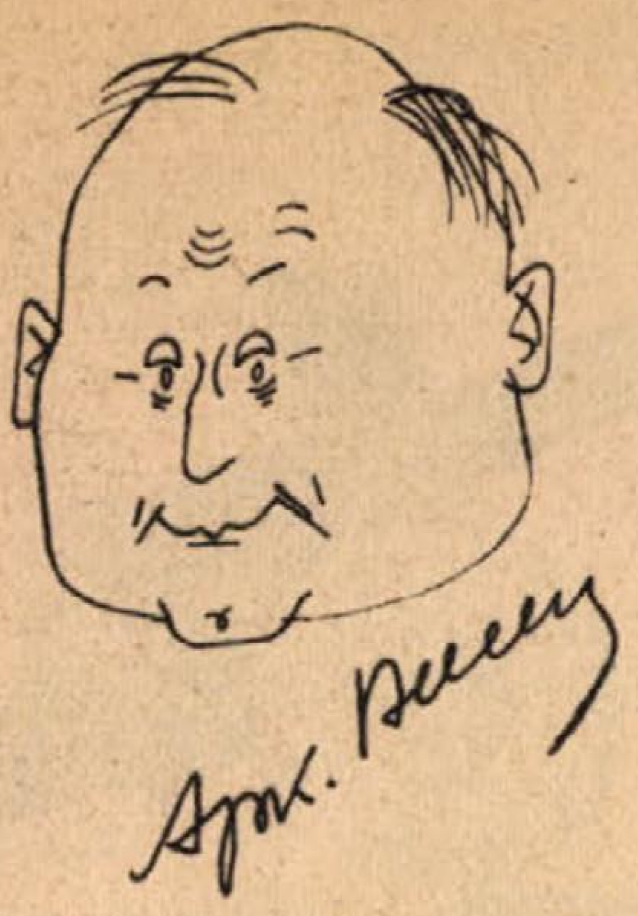
Mi sem lett volna könnyebb, mint ezt az öt számot megjósolni!

Aki a 13-as számot nem találja el, az híján van minden természettudományos műveltségnek. Nemrég láttam a 41-ik című filmet, ez a szám is adva volt tehát. 47-es lába van Sanyi bácsinak, Thomas Mann pedig pedig 80 éves korában halt meg, s ehhez már csak 7-et kell hozzáadni, és kijön az utolsó szám.

Így dob ki az ember a zsebéből közel egymillió forintot!

F. L.

Szovjet vendégeink

Arkagyij Vasziljev író, a moszkvai „Krokodil” szerkesztőbizottsági tagja

Jelena Tumarkina újságíró, műfordító

Köszöntöm Pestet

Amint a „Krokodil” szerkesztőségében ismeretessé vált, hogy két munkatárs a „Ludas Matyi”-hoz utazik vendégségbe, nagy izgalom vett erőt rajtunk. A főszerkesztő szobájában összegyűltünk és ki-ki bebizonyította, hogy csak ő utazhat.

Főszerkesztőnk belátta, hogy a terméketlen vitával nem jut dűlőre a dolog, ezért a sorshúzás ősrégi eszközéhez nyúlt. A döntést örömmel fogadtam, mert sorshúzásban mindig szerencsém volt, pláne ha én magam készítem elő a kellékeket, én hajtogatom össze a papírszeletkéket és én készítem elő a legnagyobb kalapot. A részletekre ki sem térek, tény, hogy ezúttal is szerencsém volt.

A második helyet az egész szerkesztőség egyhangúlag Jelena Tumarkinának engedte át, nem azért, mert nő, hanem hihetetlen buzgalmáért, amellyel a magyar nyelvet megtanulta.

Elindulásunk előtt 2176 útleírást böngésztem át, különböző országok legkülönfélébb szerzőinek tollából. Kitűnt, hogy élménybeszámolóikat valamennyien a határon való átutazás izgalmainak ecsetelésével kezdték. Követni akartam e nemes hagyományt, de ezúttal nem volt szerencsém: mikor vonatunk átrobogott a határon, az igazak álmát aludtam. Debrecenben ébredtem fel.

Pesten persze sokan megkérdezték: „Hogy tetszik a város?” Sejtettem, hogy a kérdést jónéhányszor fogom hallani, ezért most egyszerre hozom mindenki tudomására a következőket: Moszkvából tíz orsó mozifilmet hoztam magammal. Mindegyikben 15 méter film volt, összesen 150 plusz egy tekercs, ami már benne volt a „FFD” gépemben. Már mindent elhasználtam, de még így is csak huszadrészét tudtam lefényképezni annak, ami nekem Budapesten tetszett.

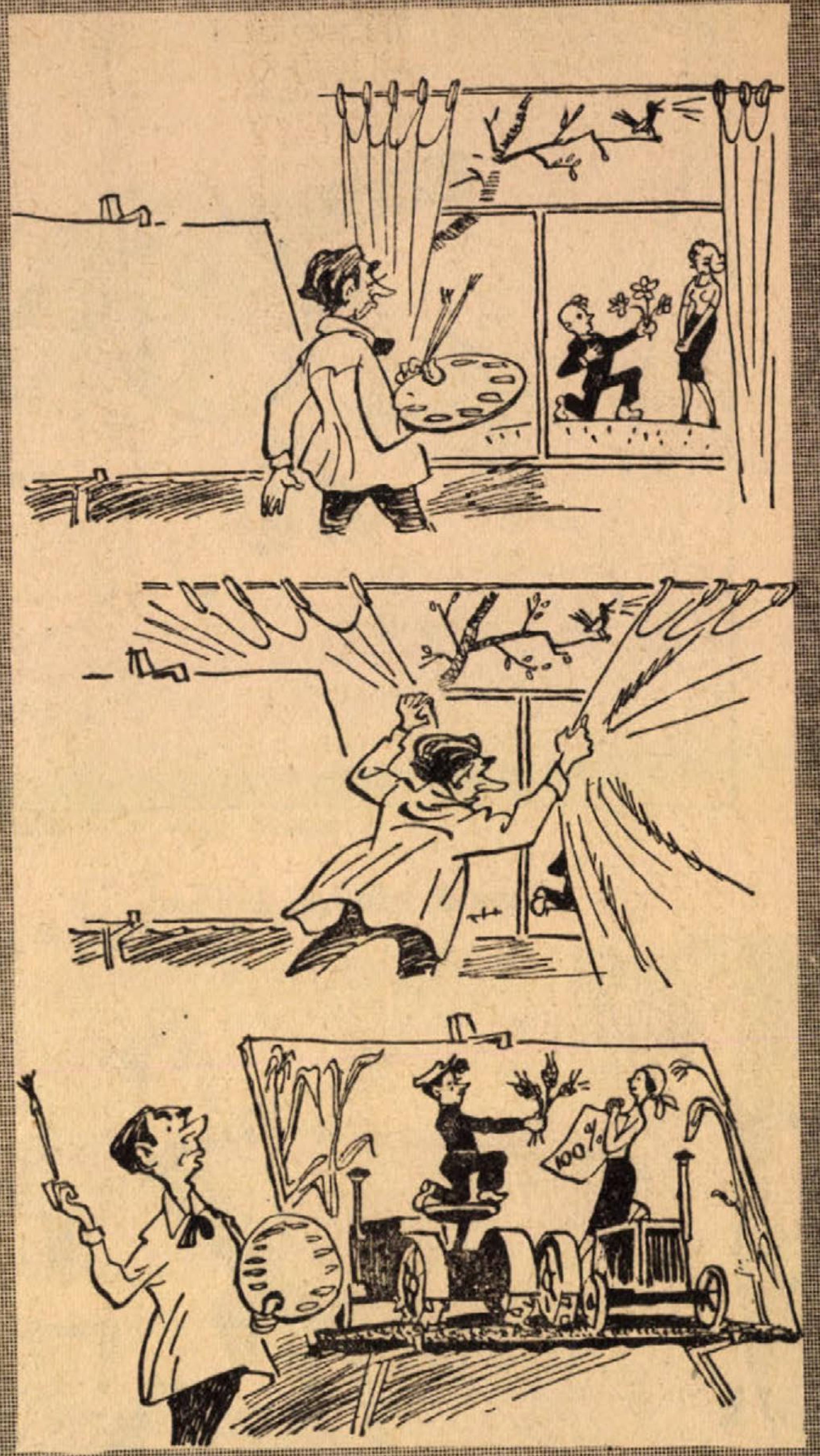
Egy dolog azért mégis nyugtalanít: a szállodánk szeretetre méltó portása udvariasan megkért, hogy töltsek ki egy kérdőívet, amelyen sok más kérdés között ilyen kérdések szerepeltek: „Apja születési helye és éve?” „Anyja születési helye, éve és leánykori neve?” Beírtam a kért adatokat, majd azt kezdtem számolgatni, hogy mikor született a nagyapám. Kiderült, hogy ugyanabban az évben, amelyben Puskin meghalt. Mikor ezt az évszámot is közölni akartam a portással, azt mondta, hogy őt a nagypapa már nem érdekli. Ezen annyira elcsodálkoztam, hogy anyám születési évszámát két évvel későbbre írtam. Most azon tűnődöm: nem kellett volna-e apámat a rend kedvéért két évvel öregebbnek vallani.

Nyugtalan lelkiismeretem arra késztetett, hogy kiköltözzem a Margitszigeti Nagyszállóba. Igaz, lelkiismeretemen kívül az is szerepet játszott a szállócserében, hogy a szobám nem érte el az utca hőmérsékletét.

Most már minden tekintetben megnyugodtam. Napok óta járom ezt az ocsinyharasó várost, ahol máris oly sok kedves barátot szereztem.

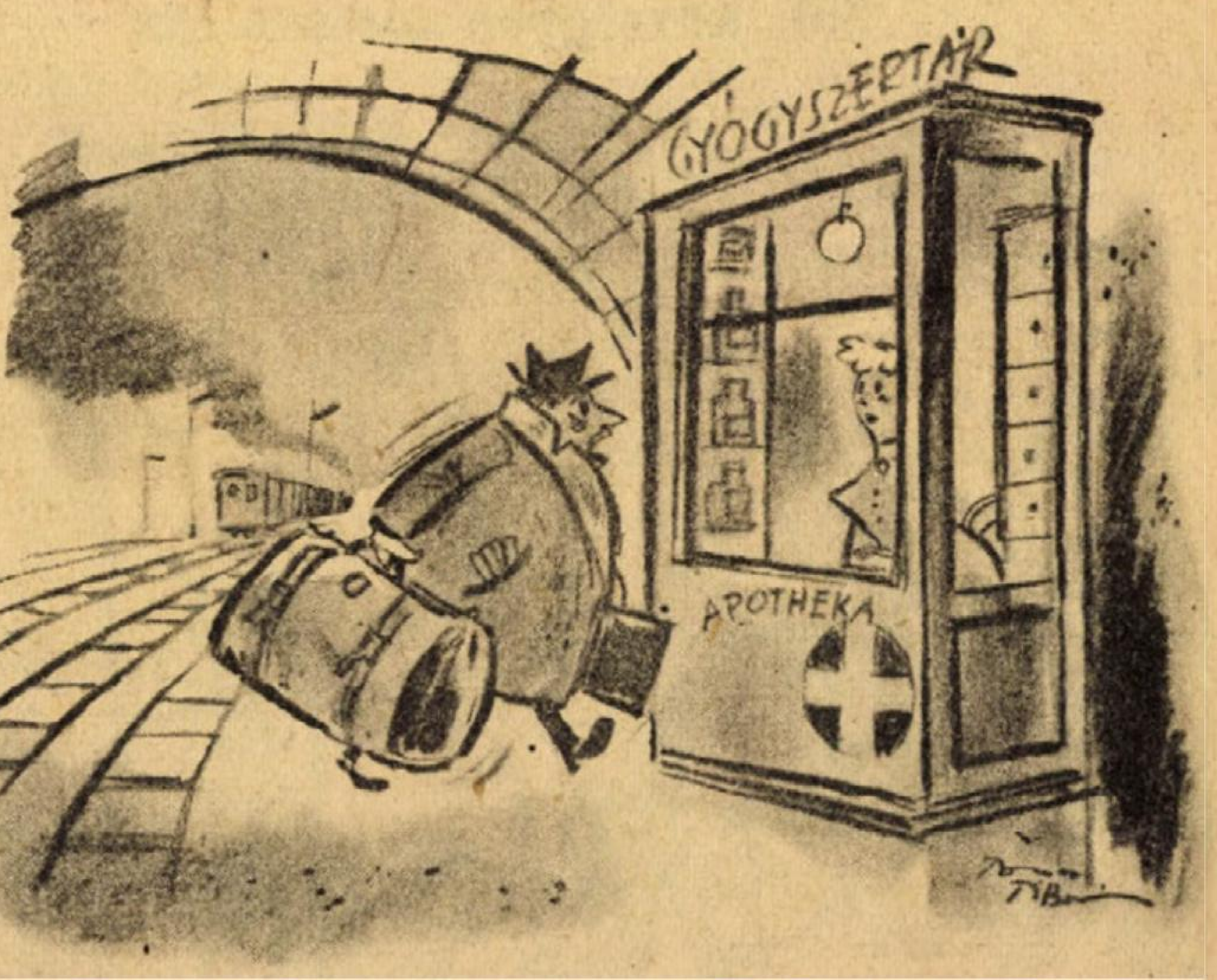
Arkagyij Vasziljev

MŰVÉSZET ÉS ÉLET
(Cserepanov rajza)

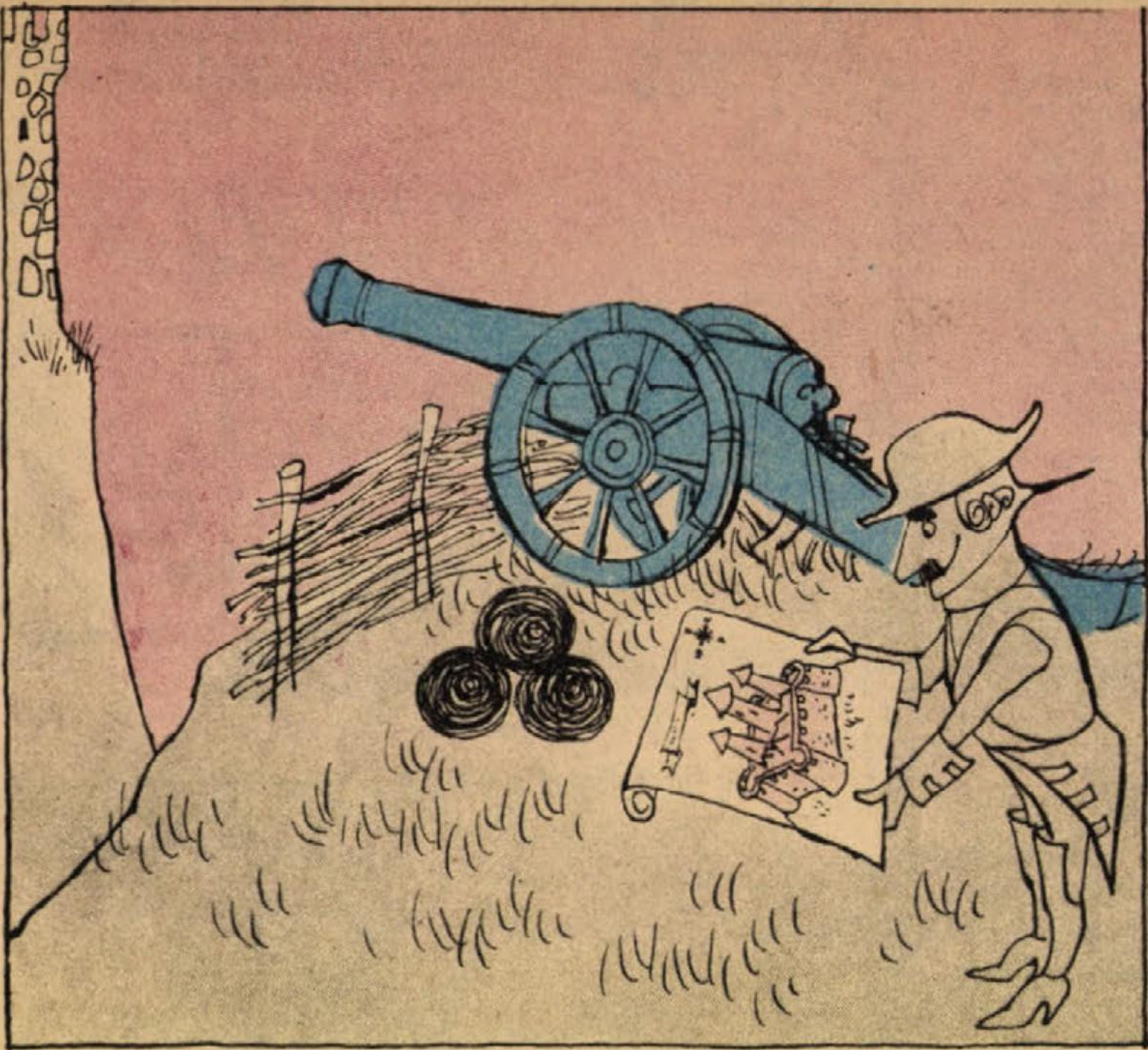
Patika a pályaudvaron

Tonez Tibor rajza

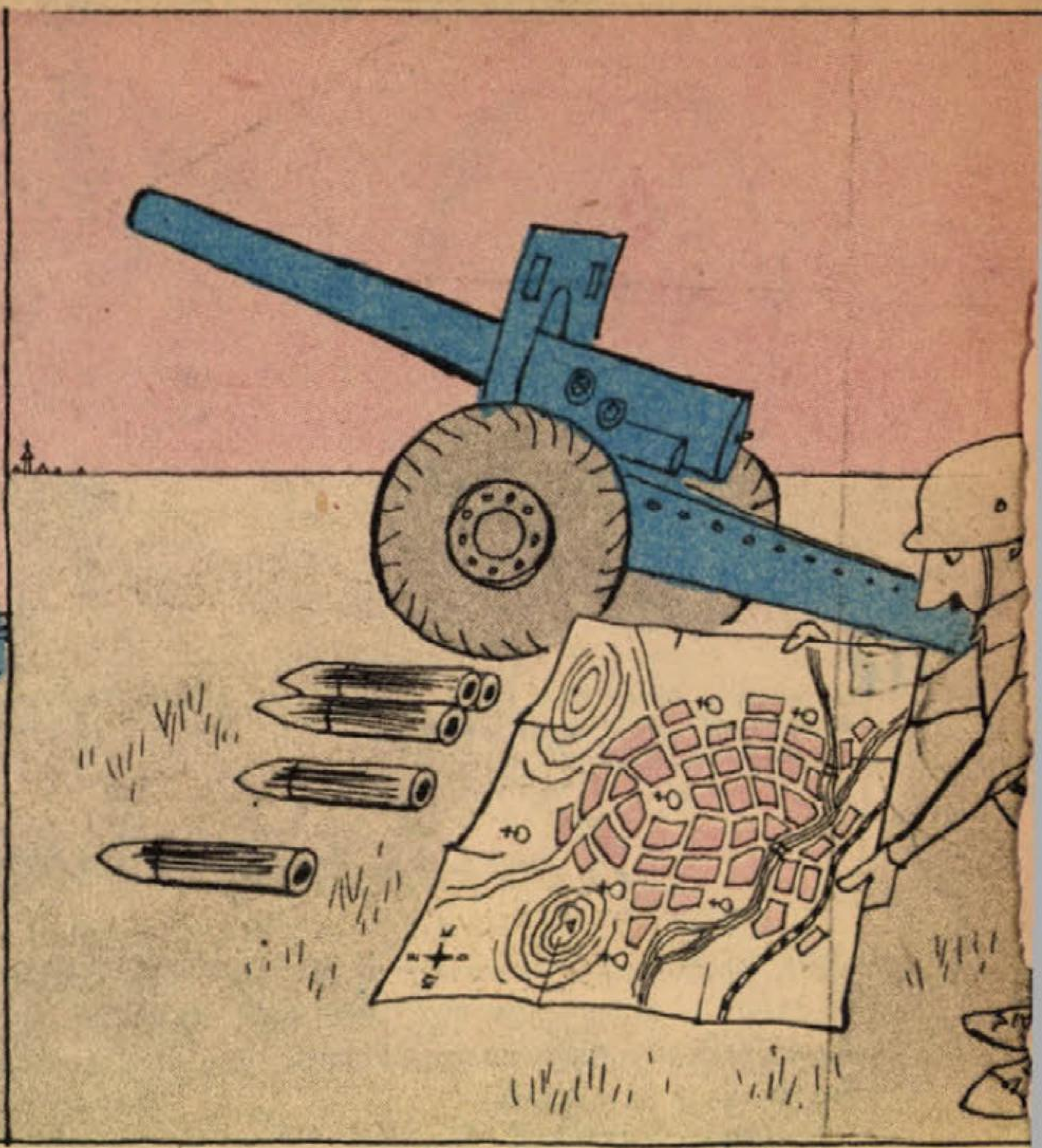

— Kérek valami hatásos izomerősítőt. Utol kell érnem a vonatot!

A haditech

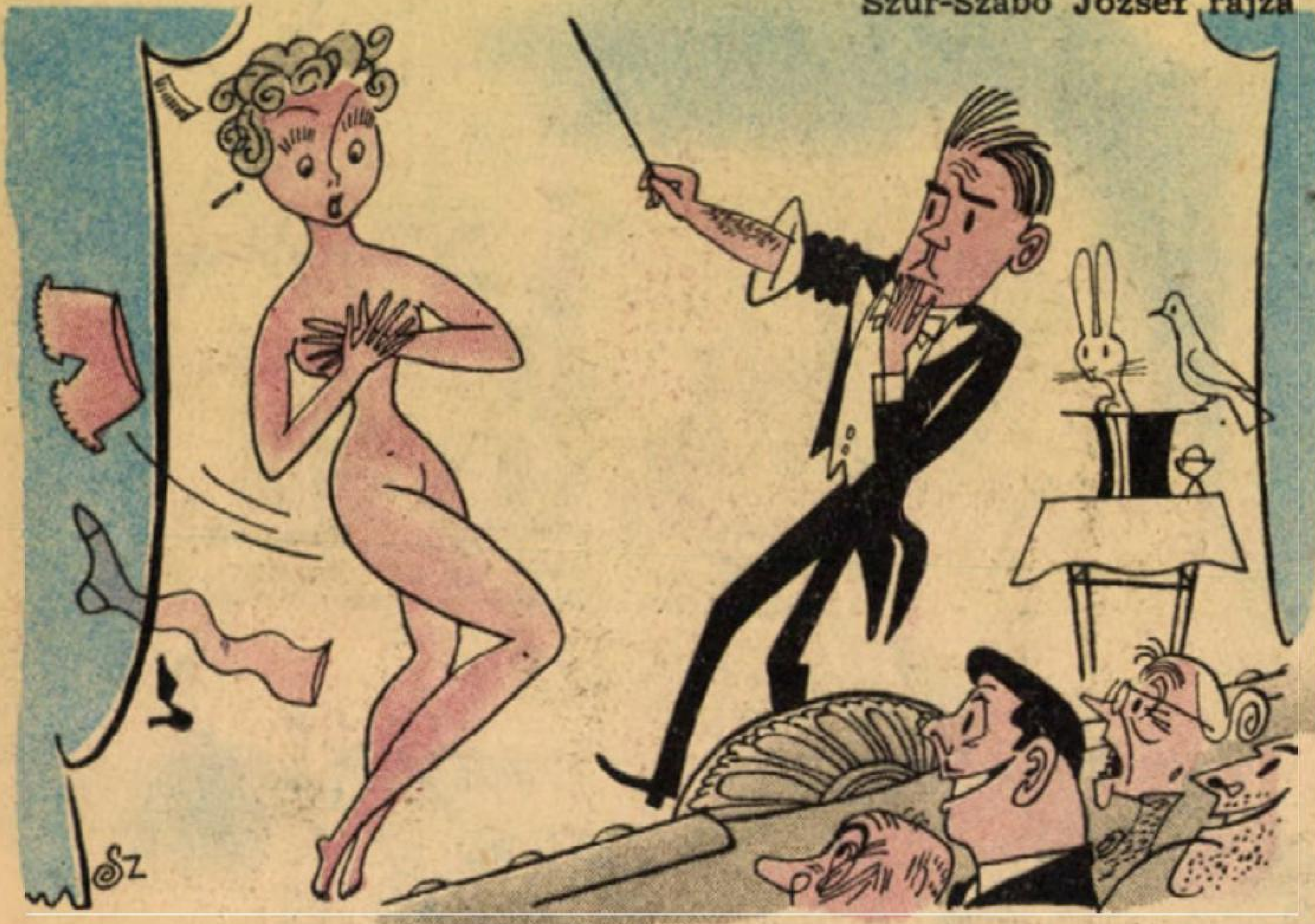
— Nézzük csak a térképet...

— Nézzük csak a térképet...

Kezdő bűvész bajban

Szűr-Szabó József rajza

— Hű, a nőt nem sikerült eltüntetnem, csak a ruháját!

Sok községben rossz a víz

Szegő Gizi rajza

— Mit csodálkozik? Szomjasak vagyunk...

Ba

Körülbelül egy félévvel ezelőtt megbízást kaptam a Balaton lecsapolására és termővé tételére.

A tőlem megszokott energiával és lelkesedéssel azonnal hozzákezdtem a szervezéshez. „Balecsap" néven vállalatot alapítottam. Ötemeletes székházunk volt a külső Ló utcában, azonkívül irodákat tartottunk fenn Siófokon, Mátészalkán, Kislőcén és Alagapostolon.

Aránylag rövid idő alatt sikerült kialakítanom magam körül egy ötszáz főnyi törzsgárdát, akikre mindig számíthattam. Anyagiakban nem volt hiány és minden egyéb kérésünket is teljesítették. Amikor kinőttük a székházunkat, kérésünkre kiutalták nekünk a hetedik kerületet. Az irodák között rendszeres légijáratokkal tartottuk fenn a kapcsolatot.

A kiutalt pénzösszegekből beszereztünk három millió darab különböző nagyságú, vízhatlan zacskót, ezekkel szándékoztunk ugyanis víz-

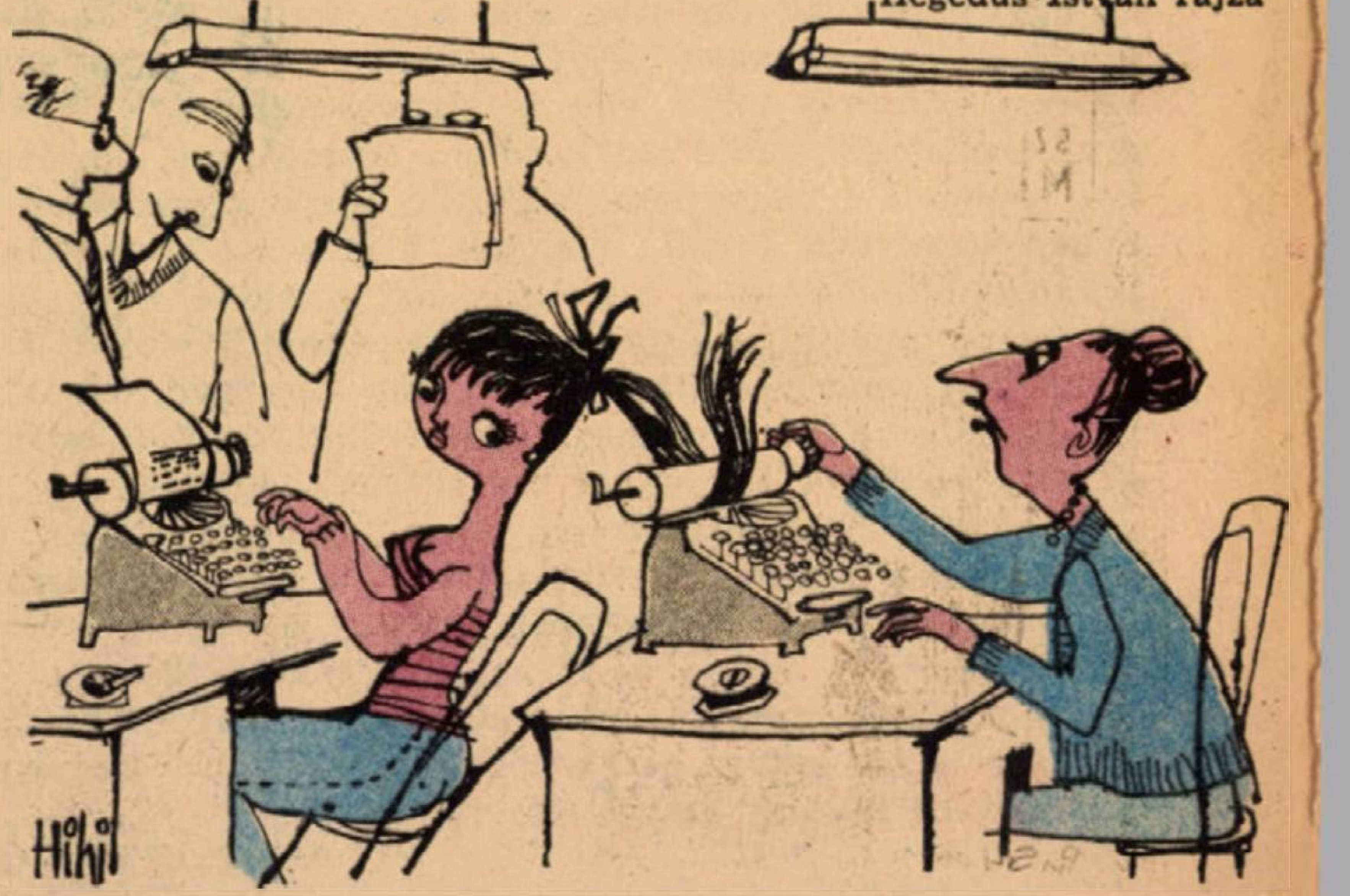
teleníteni a Balatont. Tudomány
osztályunk a kecskekörmök ipa
felhasználásáról folytatott kutás
kat.

Tervünk a következő volt: lecsa
poljuk a Balatont és az így kapo
nagy vízmennyiséget decentralizá
juk. Lesz egy Ba nevű kis tó Kec
kemét környékén, egy La-tó Biato
bágy mellett és egy Ton-tó Ráko
palotánál.

Éjjel-nappal dolgoztam. A fel
ségem közben megszökött egy sel
restyéssel. Gyermekemet hetek ó
nem láttam. Csak nagysokára ka
tam hírt László fiamról, hogy
Bakonyban bujkál és álszakállt n
vesztett. A gyermeklélek rejtelm
mindig érdekeltek, ezért létesítette
egy Gyermeklélektani Intézetet,
Balecsap dolgozóinak gyermekei r
szére, egészen hetvenéves korig.

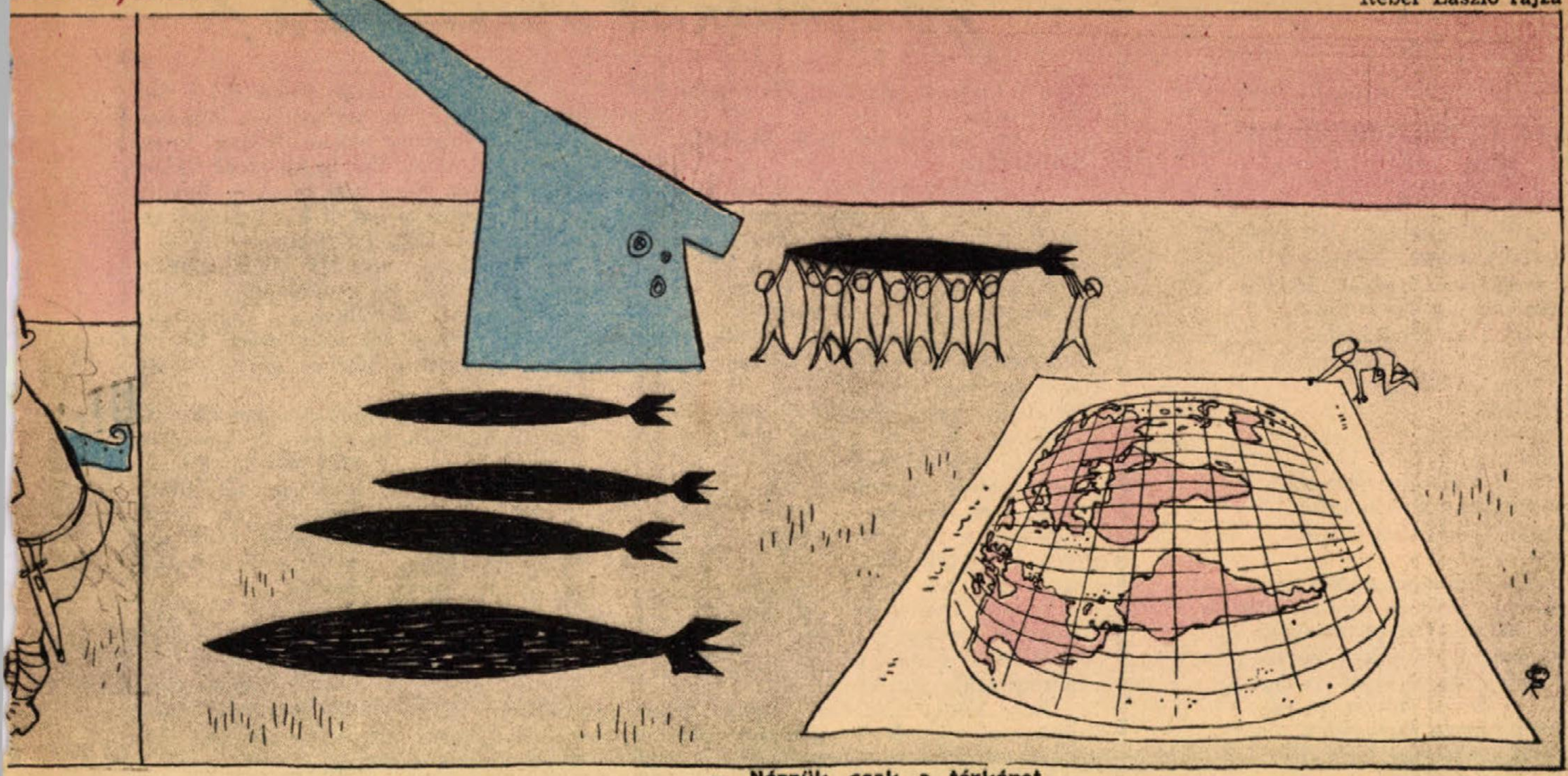
Irigység

Hegedűs István rajza

nika fejlődése

Réber László rajza

— Nézzük csak a térképet...

lecsap

Vállalatunk összlétszáma csakhamar elérte a nyolcvankilencezer főt, nem számítva a bedolgozókat és a kiküldetésben levőket. Bérfizetés napján lépegető ekszkavátorokkal hoztuk el a pénzt.

Szó volt aztán arról is, hogy a Balaton sikeres lecsapolása után, speciális zsebkendőkkel elhordjuk a Bükk-hegységet. Kaptunk is erre a célra néhány millió forintot és ebből az összegből létrehoztuk a zsebkendő-festő osztály népművészeti motívumokat tervező részlegét.

Egyszer aztán elhatároztam, hogy benézek a Főminisztériumba.

Mielőtt eltávoztam a hivatalomból, kiadtam néhány utasítást a titkárnőmnek: a tengeralattjárókat küldjék le Isaszeg alá és ott várják meg újabb utasításaimat, tizenkétezer hidrológus gyülekezzék Rákos mezején és tartsanak egy röpgyűlést, a világegyetemben pedig – addig, amíg visszatérek a Főminisztériumból – maradjon minden úgy, ahogy volt.

A Főminisztériumban Gondi előadó fogadott.

– Jó, hogy bejött! – mondta gondterhelten. – Valamit akartam mondani magának... Ja igen ... Mégsem csapoljuk le a Balatont! ... A Balaton marad ... Különben hova menjenek üdülni a dolgozók?

Villámcsapásként ért a bejelentés.

– De a beruházások! – dadogtam kétségbeesetten. – És mi lesz a Balecsap-pal?

Gonda felhúzta a vállát.

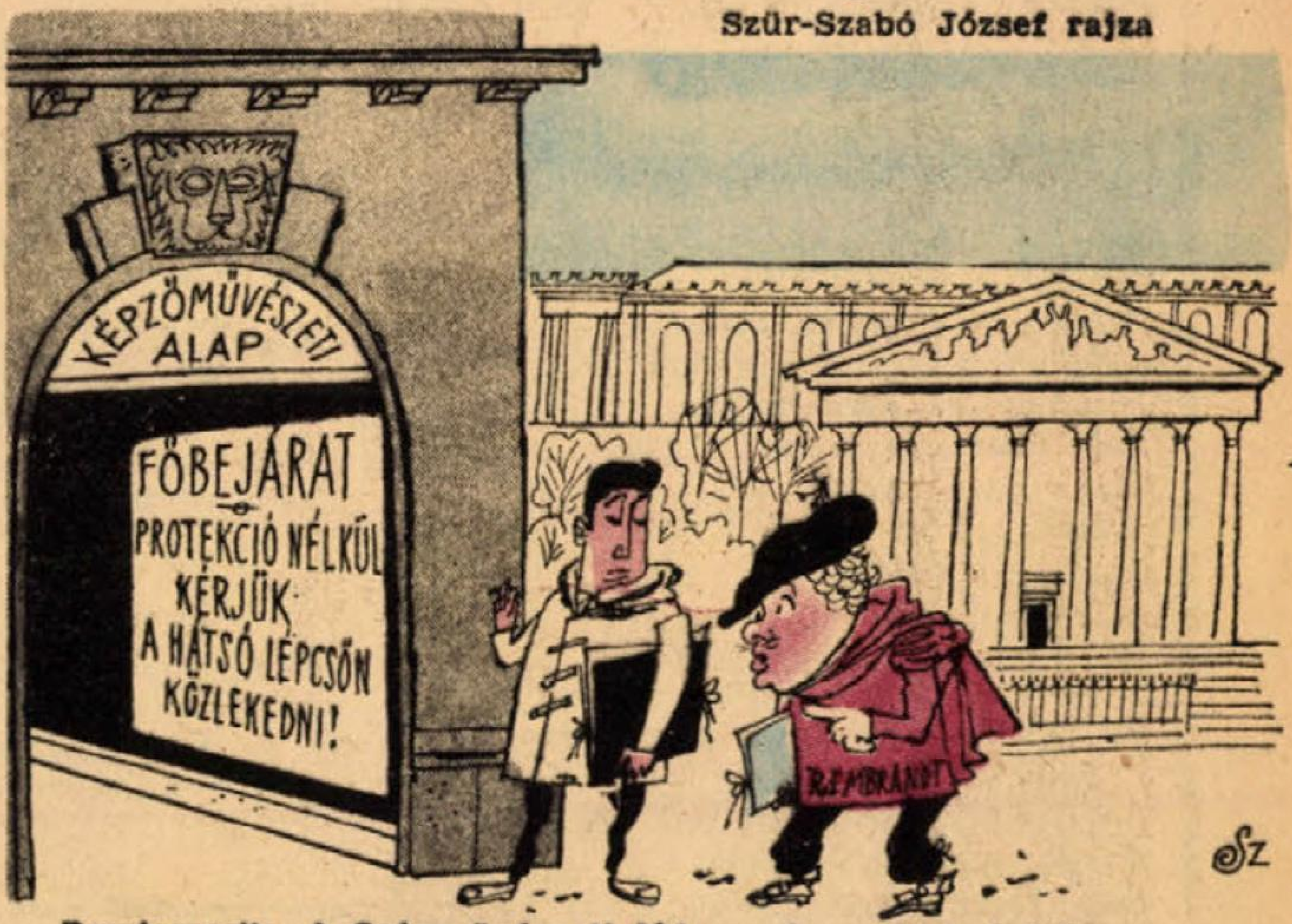
– Balecsap? Minek az? Nem kell.

Így szűnt meg a vállalatom. S ma kaptam egy értesítést arról, hogy számoljak el öt, azaz öt darab gyékény lábtörlővel.

Mikes György

Valami baj van az Alapnál

Szür-Szabó József rajza

Rembrandt: A Szépművészeti Múzeumba már bejutottam, nem mondaná meg, hogy lehetne ide is bevágódni?

Így egészen más!

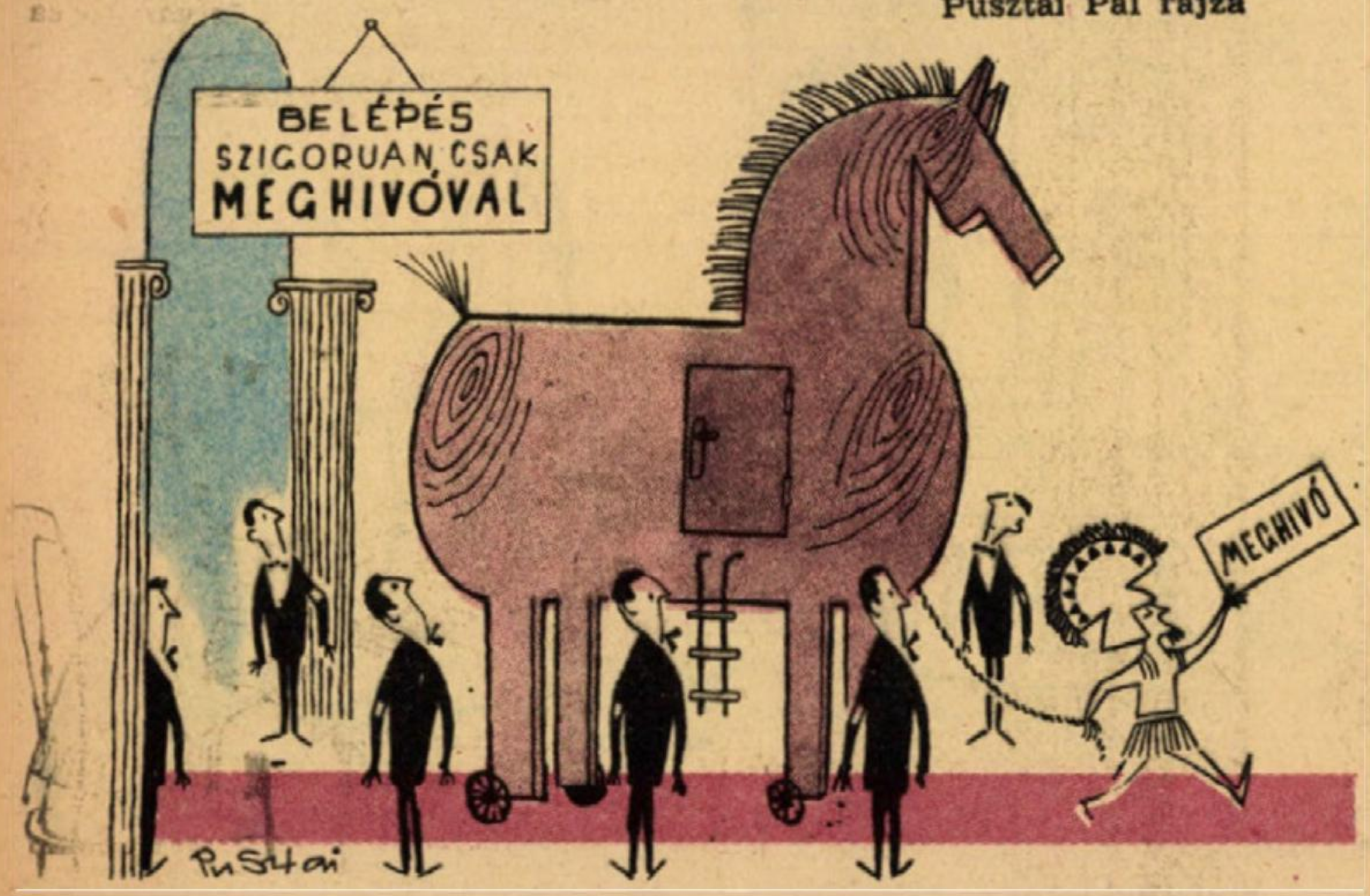
Várnai György rajza

Száműzték az italboltokat a főútvonalról.

Zártkörű jelmezbál

Pusztai Pál rajza

AZ EGYIKNEK SIKERÜL...

Visegrádon
van egy vár-rom,
Mátyás lakta valaha.
Sokszázéves hanyag közöny
alig hagyott követ-kövön,
marja szél és eső-özön,
csontváz már nem palota...
Semmi vész!
Tettrekész
munkás-sereg
nekiered,
s szép lesz újra az egész!
Betemetik sok-sok árkát,
oroszlános-kút és árkád
lesz, ahol
most még csak a csiz dalol...
Mennyi pénz és mennyi munka
szakad ezzel a nyakunkba,
de megéri — annyi szent!
Néhány forint, (pár százezer),
ha itt hever, ha ott hever,
sokat éppen nem jelent.
Mert a vendég
ki még nemrég
romot látott:
más világot
üdvözöl, ha arraját:
a föld alól előbújva
most születik, épül újra,
s állni fog a régi vár!

Budavárán
csonkán, árván
ott áll a királyi vár.
Kecses teste most otromba,
széthullott a vad ostromba,
rombadönté ezer bomba,
fala füstös és sivár.
Van vagy száz
jótanács:
hogy mi legyen
a Várhegyen
száz szakember magyaráz:
— „Ott székeljen a kormányzat!” —
— „Nem!... Inkább alkotóházat
emeljünk!” —
— „Nem!... Múzeum kell nekünk!”—
Pergő nyelvük erejével
már felépülhetne hétszer,
ámde közben romlik csak.
Oszlop, tégla, néhány ezer
összeomlik, szertehever,
földbesüllyed nap, mint nap.
Ha így halad,
pár év alatt
ami ma rom,
csak kőhalom
lesz a hegyen, semmi más.
S míg eltűnt már kő és márvány,
egymásra rálicitálván
száz vén építész vitáz...!

KÁDENCIA:

Pihent agy lehetett, aki
újításként találta ki:
— „Hagyjuk tönkremenni, ami
részben ép volt még nemrég.
Ami pedig eltűnt régen,
kiemeljük, és így lészen:
„előgyártott műemlék”!... —

Bedő István

Jó éjszakát Porzsolt úr!

— Válok az uramtól. Mert nem tud kártyázni.

— De hisz annak csak örülhet, édes asszonyom.

— Igenám! De kártyázik mégis!

Körülbelül ilyen viszonyban volt Porzsolt Kálmán, másként nagyon tekintélyes és kitűnő újságíró, meg tudós, áldatlan szenvedélyével az irodalom iránt.

Karinthy Frigyes is gyártott Porzsoltról, többek között, egy remek krokit. Tartalma körülbelül:... Balzac nem tudott másként írni, ha csak száz feketét le nem nyelt, Thackeray nem tudott, csak úgy írni, ha rothadt almát szagolgatott, Pondopiddan nem tudott máskép írni, csak ha forró lábvizet vett közben, Porzsolt Kálmán nem tud írni...

Itt a nyomdász véletlen letépte a kéziratot, Karinthy humoreszkje szerint.

Nos, késő éjjel, az Otthon-körben, kisszámú, fáradt kartárs üli körül a bakk-asztalt a kártyateremben. A bank negyven pengő, csekély összeg.

A terem ajtójában megjelenik Karinthy Frici. A Fészek-klubból jön, ahol ugyancsak hazárdjátékon leadta minden pénzét. De a kártya ördöge még dolgozik javában Friciben. Bízva abban, hogy itt az Otthon-körben hamar felszed némi kölcsönt a további játékra, már az ajtóból rikkant, a bakk-asztalnak egyik üres helyére mutatva, amit az osztásnál már átugrott volna a bankár:

— Kérek oda lapot!

A bankár odadobja a lapot.

— Bank! — kiáltja Karinthy. De egyelőre semmi jelét sem adja, hogy a negyven pengő tétet elővesz.

Hát a bankár illő tapintattal figyelmezteti:

— De drága Fricikém! Annonce most nincs. Gyenge az üzem. Ki kell tenni mindenkinek a tétjét.

— Nem vagyok jó neked negyven pengőre? — csattan föl Karinthy.

— Dehogynem, drága Fricikém! — felel szellemesen a bankár: — Minden pénzre jó vagy te nekem, föltéve, hogy beteszed a tétet. De ha kihúzod? Akkor a villanyosra sincs már pénzem. Rakdd csak ki Fricikém ezt a kis összeget és máris osztom neked a lapot.

— Megkapod azonnal! Majd szerzek pénzt a főúrtól. De e pillanatban csakis tehetségemmel rendelkezem. Vedd úgy, hogy ezt tettem föl negyvenért. És ne tartsd már föl a játékot ilyen csacsogással.

Az irodalmilag mindenképpen kiművelt főpincérnek az árnya, a szóváltás alatt már meg is jelent az ajtófélfán. Merthát az ilyen kölcsönök némi gavalléros kamattal járnak.

Ám a bankár megelőzte a főurat és így szólt:

— Rendben van, Fricikém! Olyan óriási fedezetre, mint a tehetséged, kénytelen vagyok leszúrni neked a lapot.

És dobta is a kártyát Karinthy elé.

Frici fölkapja és idegesen megrázkódik bosszúságában. Az a lap, amit kapott kártya-műnyelven olyan nevű, hogy az erkölcsrendészet tiltja a kinyomtatását.

De hát Frici hangosan kiáltja a tiltott szót. Az asztal harsány kacajba robban ki. Fricit azonban olyan dühbe gurította a veszteség, hogy odacsapja a kártyát és fölugrik az asztaltól:

— Nem játszom tovább! Holnap megkapod tőlem a negyvenet.

A bankár bólint rá. Frici pedig indul kifelé a kártyateremből. Az ajtóból szólítja a pincért:

— Kérem a kabátomat!

A főpincér irodalmi műveltségét ragyogtatva, amint fölsegíti Karinthyra a kabátját, kajánul dörmögi:

— Jó éjszakát Porzsolt úr!

Tersánszky J. Jenő

Kaján Tibor rajza

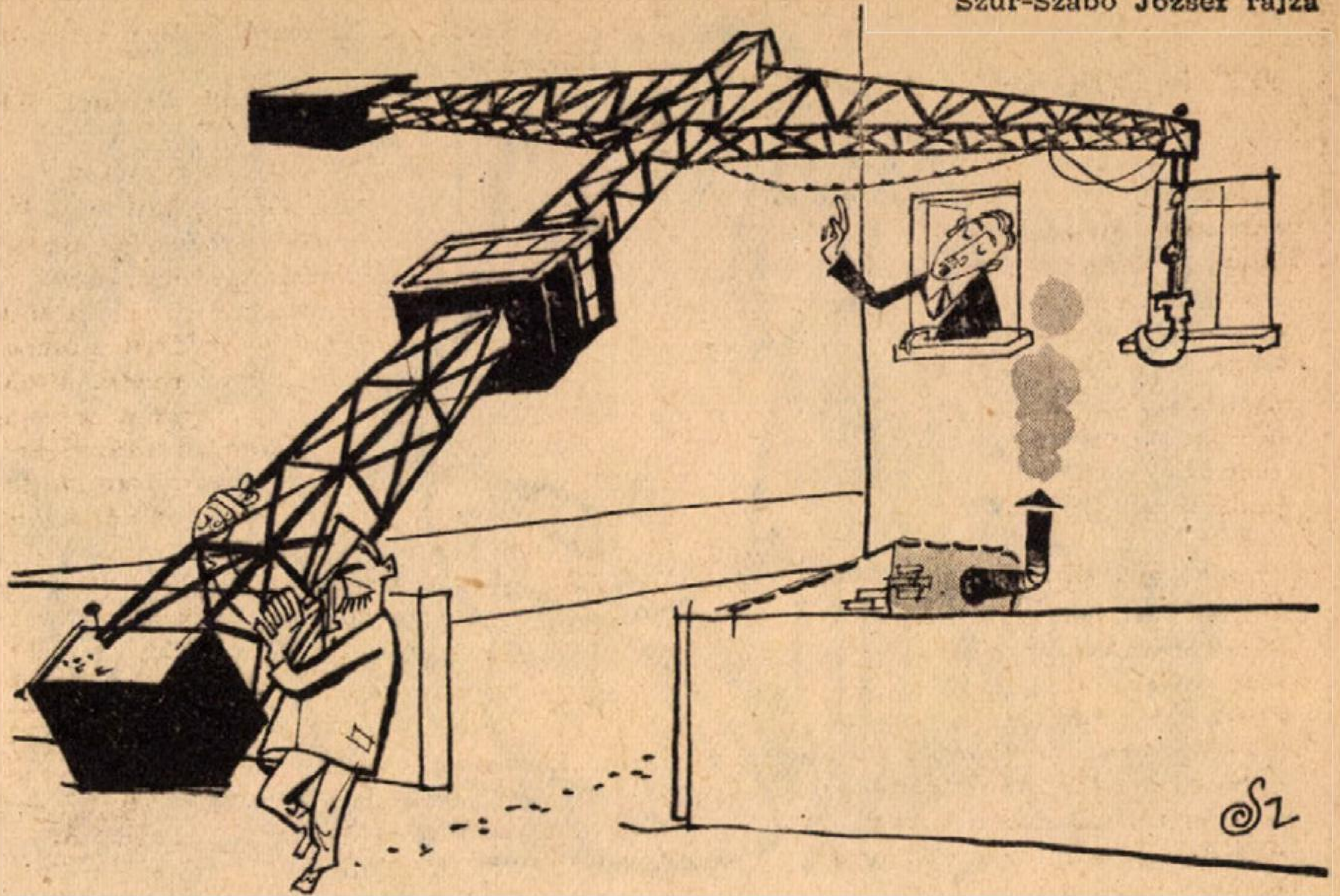
Ismeri a beosztottját

— Csak ne hajlongjon, Pogácsa kartárs, hanem csinálja azt, amit mondtam...

A nevelés módszerével...

Szür-Szabó József rajza

— Kovács, Kovács, hát nem megmondtam, hogy ne lopjon, hanem inkább kérjen?

Bekopog a szerencse

Amikor kilépett a kapun, majd szembeütközött a kéményseprőkkel. Hárman voltak, mesterségük félrenemismerhető szerszámaival és gyászszínű egyenruhájában, könnyedén társalogtak valamiről és egyikőjük, — pirospozsgás, jól megtermett ember — még vidáman rá is nézett, mintha kíváncsi lett volna, vajon babonás-e ez a reggeli járókelő, megfogja-e a kabátgombját, varázsigét mormolva.

Nem nyúlt a gombja felé, sőt kis elnéző mosollyal az ajkán arra gondolt, ő nem babonás, a természettudományos felvilágosulás híve, csak szánakozva mosolyog a maradiság

hívőin. Ő jól tudja, a kéményseprés ma éppoly tisztes ipar, mint másfajta mesterség és kéményseprőt látni nem jelent többet, mint mondjuk poszméhtenyésztőt vagy szárazdajkát megpillantani.

De álljunk csak meg egy pillanatra. Ez mind igaz, de három kéményseprő egyszerre — az mégiscsak más. Talán a sors különös ajándéka. Három angyal álruhában, aki megjutalmazza az első szembejövőt. És miért ne lenne pont ő a szerencse fia? Ma feltétlen történik vele valami szerencse. Ha nem, akkor ez a kéményseprő dolog is csak olyan babona és maszlag, mint a vajákos asszonyok csodaszerei.

A villamos késett, mint mindig. — Ha szerencsés napom lenne — gondolta — akkor máris jönne a villamos, üres, ablak melletti hellyel, udvarias kalauzzal. A villamos azonban késett és zsúfolt volt, mint máskor. — Persze — vigasztalta magát — ahhoz, hogy egy villamos időben érkezzen, nem küldött volna a sors három kéményseprőt, ezt a kis szerencsét egy nyápic kis kéménykotró inas is megtette volna. Majd a hivatalban!

És amikor, kevéssel dél előtt, a főnöke hívatta, torkában dobogott a szíve. Hát igen, köszönöm, ti jó három kéményseprő-királyok. Hívat a főnök. — Foglaljon csak helyet, kedves Szappanos kartárs — mondja majd. — Felfigyeltünk az ön példátlanul odaadó könyvelésére és a minisztérium értesített, önt nevezték ki honolului jáspisexportlerakatunk igazgatójává.

A képzelt párbeszédnek az igazgató valódi hangja vetett véget.

— Szappanos kartárs, ezt a kimutatást készítse el délutánra. Azt hiszem, maga ismeri a legjobban ezt a területet!

Nem baj, majd otthon! Ott vár már rá a szerencse, távirat formájában. Az emberi élet nagy fordulatait a modern korban mindig a táviratok jelzék. „Értesítjük, hogy Fidzsi-szigeti, eddig ismeretlen rokona önre hagyta vagyonát, hárommillió dollárt, egy használt imazsámolyt és egy yakcsordát. Szíveskedjék a részletek megbeszélése ügyében..."

Otthon a felesége várta. Haja kendőbe kötve, karja könyökéig kormos. — Képzeld — újságolta — milyen szerencse, hogy a szokottnál egy órával előbb jöttem haza. Itt jártak a kéményseprők, mindent bekormoztak, de már elkészültem a takarítással.

— Na, látod —válaszoltam — és még azt mondják egyesek, hogy a kéményseprők nem hoznak szerencsét!...

Tardos Péter

Önérzet

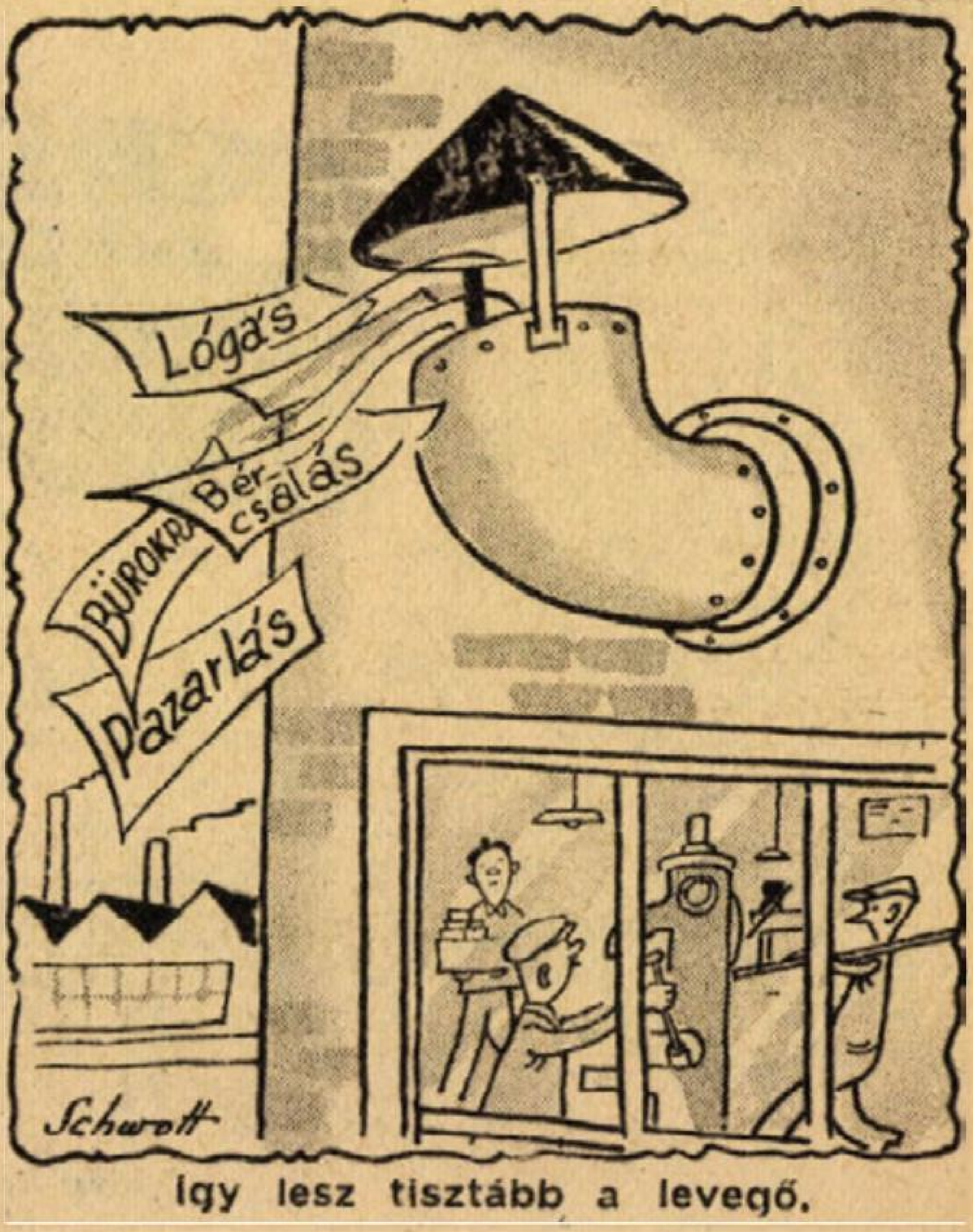
Vasvári Anna rajza

A férj: Még hogy bocsánatot kérjek? Nem olyan fából vagyok faragva!

A legkorszerűbb szellőző

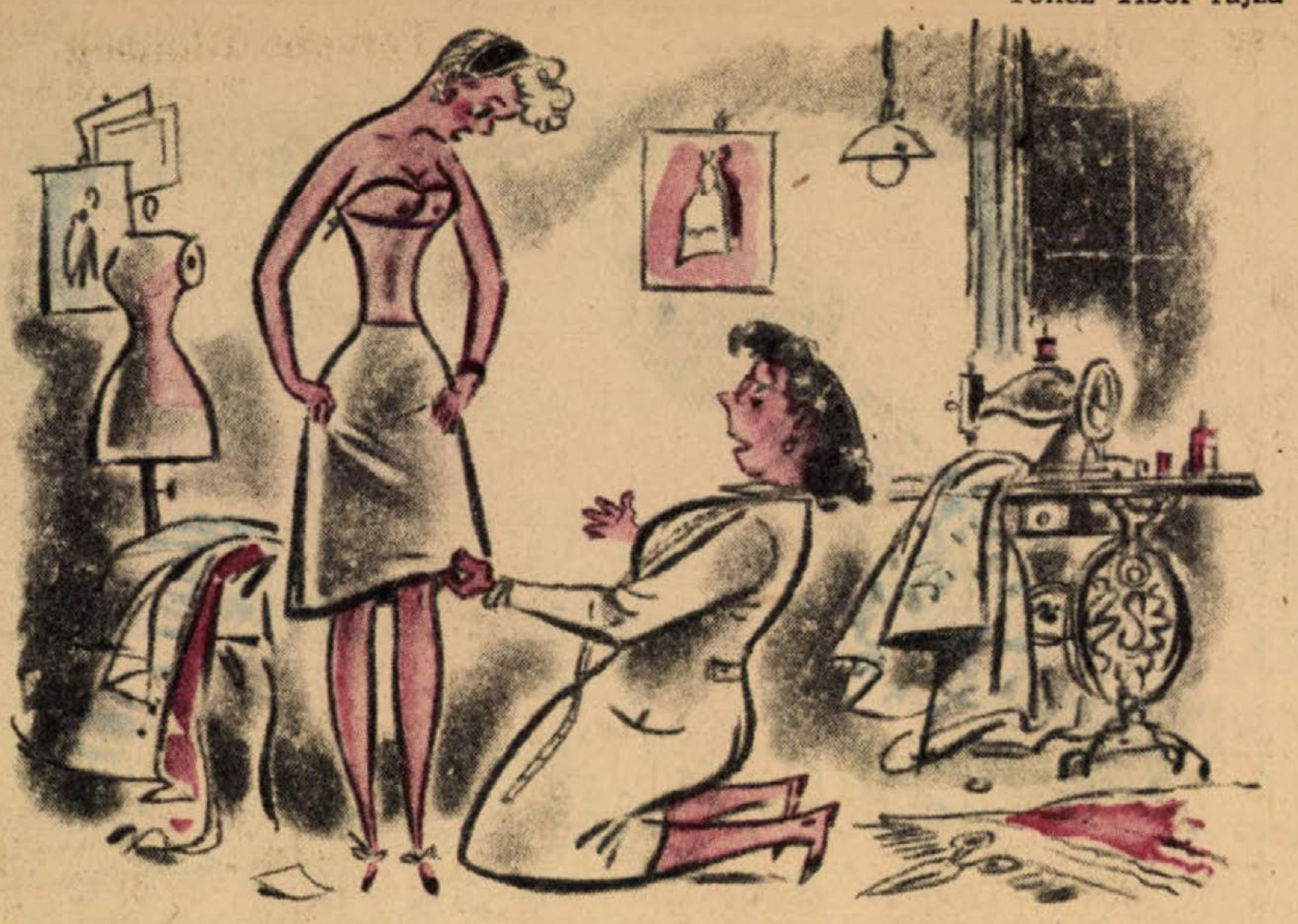
Schwott Lajos rajza

Így lesz tisztább a levegő.

ÜRÜGY

Toncz Tibor rajza

— Olvastam, hogy tavaszra térden felüli szoknyát hordanak... Olyan kérek!
— Jó. De az százötvennel drágább!

A humor könyvéből

CHOLNOKY JENŐ tanár egy előadásban kifejtette, hogy a 100 éve felfedezett hidrogén nélkülözhetetlen minden élőlény számára. Egy nőhallgatója erre megkérdezte:

— Hogyan tudtak élni az emberek a felfedezés előtt?

*

EGRESSY GÁBOR, a kiváló színművész, a múlt század hatvanas éveiben Szatmáron Sztupa Andor színtársulatánál vendégszerepelt. Ennek felesége nemcsak kiváló színésznő, de kiváló háziasszony is volt. Egressy nagyon szerette a jó kávét és panaszkodott a próbán, hogy a vendéglőben és kávéházban nagyon rossz kávét kapott. Sztupáné erre meghívta, hogy ha kávéra van gusztusa, bármikor jöjjön el hozzájuk. Egressy élt is az engedelemmel és nagyon finomnak találta a kávét. Sokat gondolkodott, hogyan hálálja meg a sok finom feketét a háziasszonynak. Végre az az ötlete támadt, hogy küldött neki egy nagy süveg cukrot, a következő sorok kíséretében:

„Mint nőt csodállak, mint művésznőt nagyrabecsüllek, mint gazdasszonyt megsüvegellek."

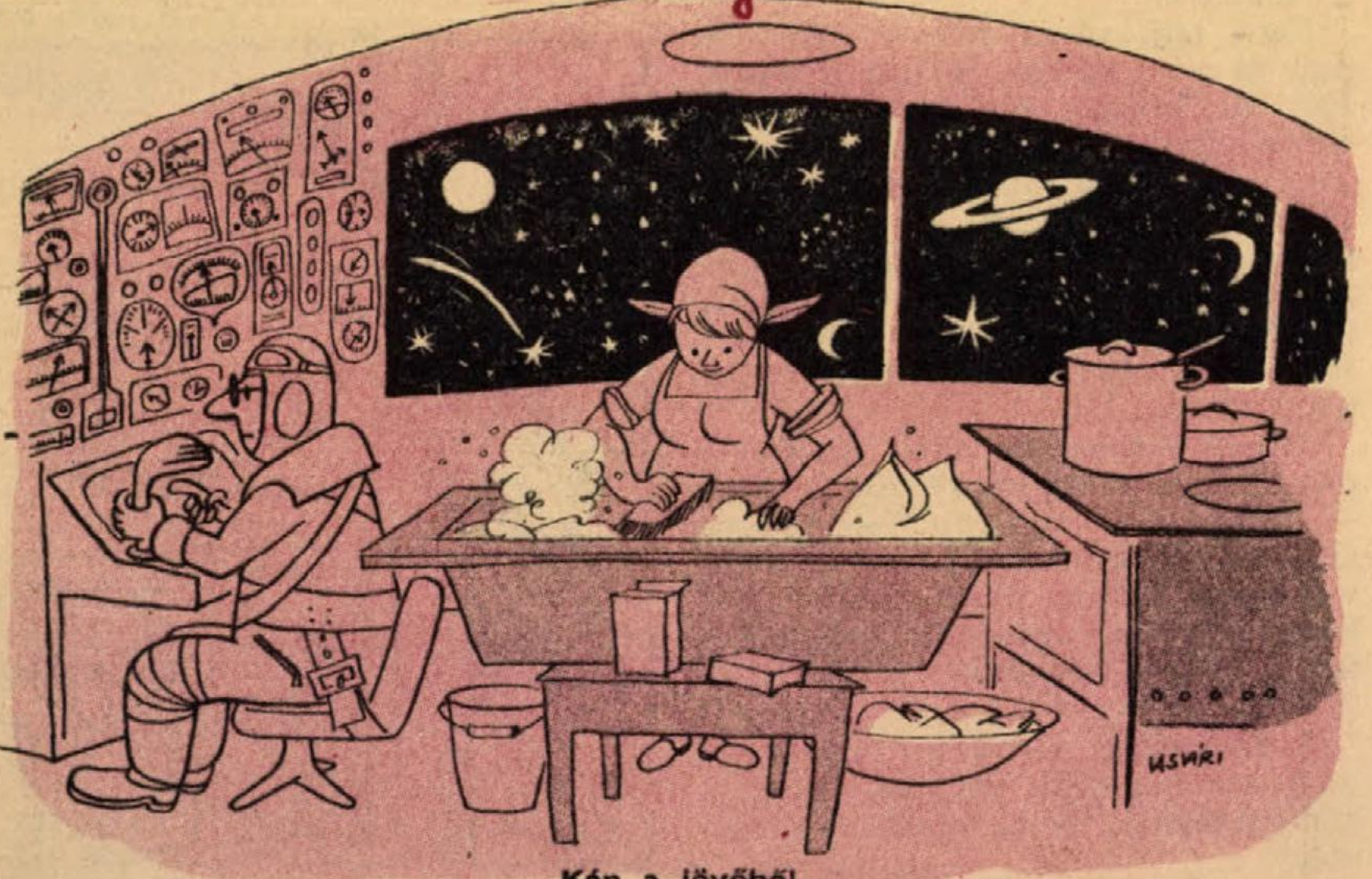
*

GIOACCHINO ROSSINI olasz zeneszerző jóétvágyú ember volt. Egyszer egy fösvénységéről közismert főúri hölgynél vacsorázván éhesen kelt fel az asztaltól. Vendéglátója a búcsúzkodásnál azt a reményét fejezte ki, hogy nemsokára ismét vendégül láthatja asztalánál.

— Ezer örömmel, asszonyom — felelte Rossini. — Ha nincs ellene kifogása, akár most mindjárt.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

Kép a jövőből

Ludas Matyi üzeni

A IV. sebészeti klinika betegei csaknem száz aláírással ellátott tiltakozó levelet küldtek szerkesztőségünkbe, mert a Ludas Matyiban megjelent „Nem volt feje és mégis!" című humoreszket sértőnek találták orvosaikra nézve. A levél nagyon meglepett minket. Az említett humoreszket ugyanis — amely egy újságriport paródiája volt — éppen az orvosok és az orvostudomány védelmében írtuk. Azt a szenzációhajhászást állítottuk pellengérre benne, amely *minden szakértelem nélkül* izgalmas „riportanyagot" tálal az orvosi tevékenységből is.

Megbocsáthatatlan bűn

Egy ismert nevű angol újságíró, Mr. Donald Zec néhány, enyhén szólva, goromba levelet kapott. Megfenyegették, hogy felakasztják, agyonlövik, vízbefojtják, agyonverik. *„Az ilyen ember nem érdemli meg a puszta életet!" „Halj meg és senki sem fog sajnálni!" „A nemzet szégyene!" „Ess össze holtan, gazember!" „Ha van egy kis becsület benned, öngyilkos leszel!"*... stb., stb...

Mit követett el Mr. Zec?

Őszintén szólva, mi magunk is megborzadunk borzalmas bűnétől.

Mint a „Daily Mirror" filmrovatvezetője nem átallotta azt írni Elvis Presley amerikai rock and roll-énekes új filmjéről, hogy unalmas.

FŰTÖTT TALAJÚ LABDARÚGÓ PÁLYÁK

Akik utálják a sportot, s azon belül elsősorban a labdarúgást, azok nyilván ugranak egyet a felháborodástól, amikor arról értesülnek, hogy Angliában a téli idény alatt fűteni fogják a pályákat. Nem a páholyokat, nem az állóhelyeket, hanem a játékteret. Micsoda? Hát azoknak a vattában nevelt sztároknak újabban már fűtött talaj duruzsol a lábuk alatt?

Nyugalom! Mindössze arról van szó, hogy a felszín alatt izzó szálak megóvják a talajt a fagytól, s nem maradnak el a mérkőzések azon a címen, hogy fagyos, életveszélyes a pálya talaja.

Az ülőfoglalkozások alkonya

Mint a londoni „Daily Express" washingtoni tudósítója jelenti, Paul Sears professzor szerint bolygónk lakossága olyan mértékben szaporodik, hogy 22 nemzedék múlva az emberek számára már csak állóhely lesz a Földön.

Istenem, állóhelyről is lehet látni.

Távolbalátó-közelre...

Egy londoni kiállításon bemutatták a televízió legújabb házi felhasználását. A fürdőkádban ülő személy egy különleges készüléken láthatja azt, aki csenget a kapun.

A találmánynak még vannak hiányosságai. Az, aki csenget, nem látja a kádban ülő személyt.

Patkányirtás lesz a városban

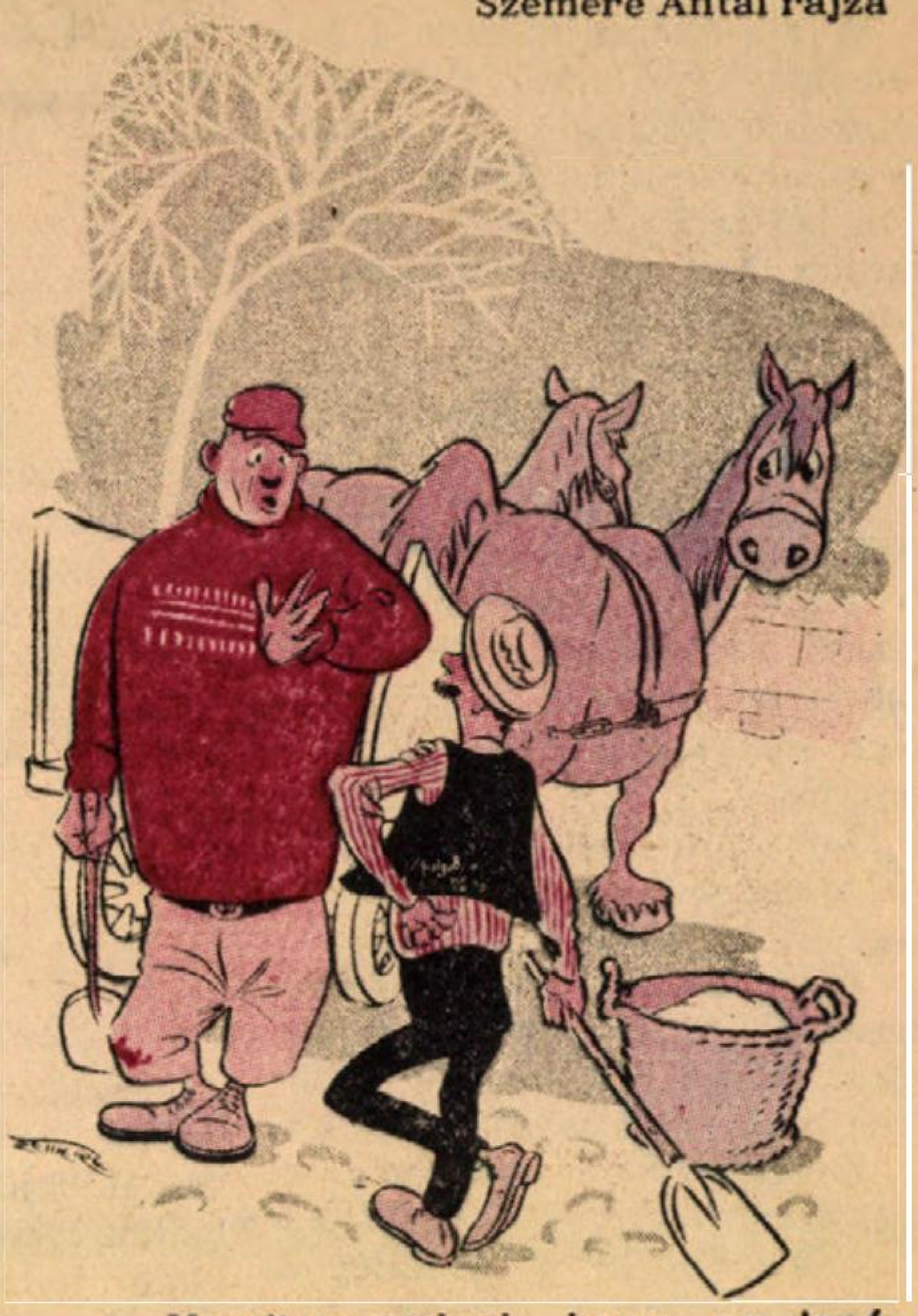
Sándor Károly rajza

Értekezlet kiváló szakértők bevonásával.

Tervszerűtlenség

Szemere Antal rajza

— Mondtam neked, hogy ne lapátoljunk az elején folyton csak szenet, most aztán az utolsónak csak hó jutott...

Rejtély

Pakatyil Lajos évekig működött átvevőként a mozdonygyárban, becsülettel, tisztességgel. Egy szem mozdony nem tapadt a kezéhez. De nem hogy nem emelt el egyet sem, még álmában sem jutott eszébe, hogy munka után titokban, cseles módon kijátszva az ellenőrző közegek éberségét, kicsempésszen egy mozdonyt. Mert a tisztességes ember ilyen! — Pakatyil mondta néha magában jólesó érzéssel — minden gazdagságnál, pénznél többet ér az a tudat, hogy bármikor beállíthat hozzád az ellenőr, egy fia hiányt sem talál a rádbízott mozdonyok között.

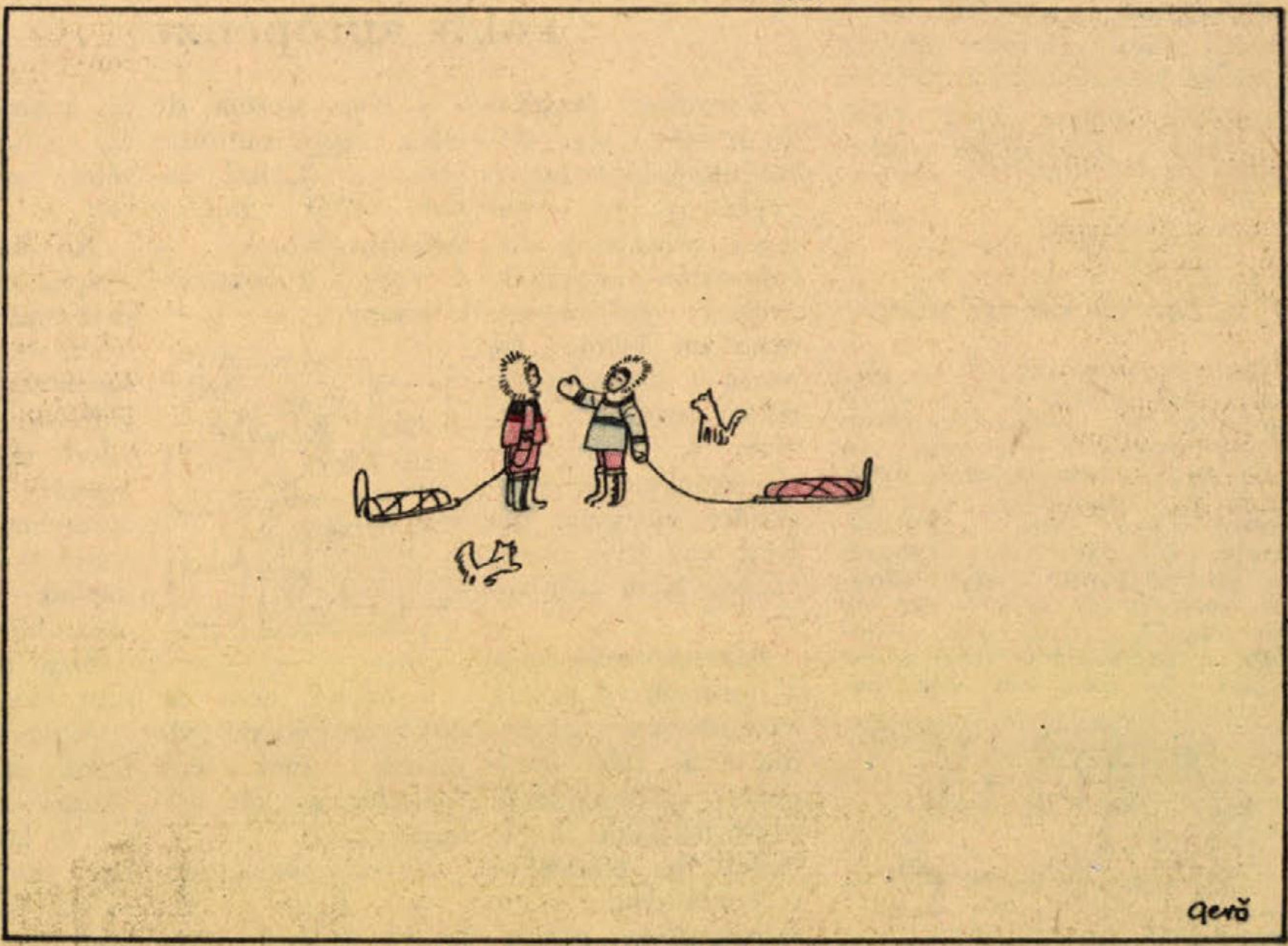
Ezután az oxigéngyár sűrített levegő-műhelyében tevékenykedett. Itt sem ingott meg egy pillanatra sem. Pedig más ember minden bizonnyal így okoskodott volna: jó, ha van a háznál egy kis sűrített levegő... és a zsebében, vagy az aktatáskájában, vagy a cipőjében kivitt volna egy keveset. Még olyan is akadt volna, aki nemcsak sajátmagát, hanem egész sógorságát, komaságát ellátja sűrített levegővel, még a nők kegyeit is ezzel akarja megszerezni. Ismerjük az ilyet! De Pakatyil? Napokig ott állhatott miatta az a sűrített levegő. Egy ujjal se nyúlt hozzá!

Aztán a harmadik munkahelyére került. És itt történt az a szinte megoldhatatlan rejtély, amely előtt döbbenten hőköl vissza az ember és amelyet tán lélekorvos, elmeszakértő sem tudna megoldani. Mert csak valamely gyermekkori lelki sérülés, elmebeli fogyatékosság lehetett az oka, hogy annyi év feddhetetlen munkája után, épp itt botlott meg, itt az óragyárban, ahol azokat a finom kis karórákat gyártják. Hát nem rejtélyes dolog ez?

Kertész Magda

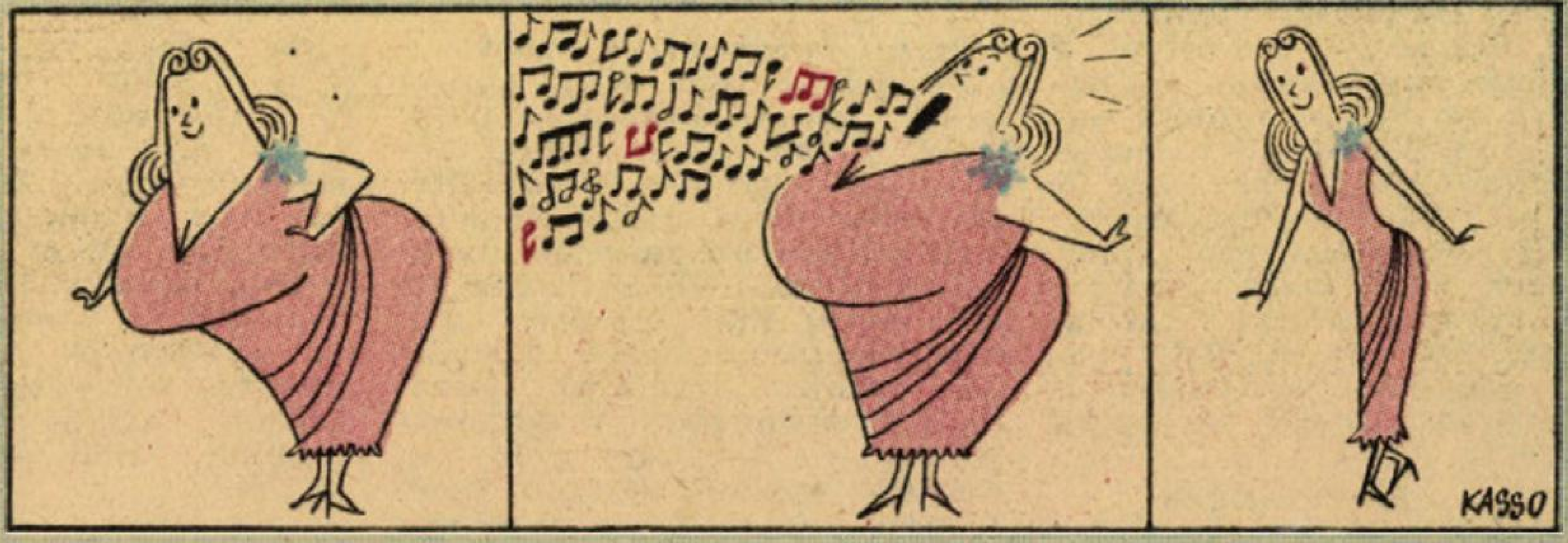
Egy újsághír margójára

A grönlandi eszkimók Déli Sarkvidékre való áttelepítését tervezik.

— Na, ugye, itt egészen más...

Az énekesnő

A szánkó

A kis Pistike felszállt a Hűvösvölgy felé tartó villamosra. Kezében szánkó volt, amelyet a villamos pótkocsijának peronján helyezett el. Abban reménykedett, hogy azon a tájon még van hó, szánkázhat.

– Kérek egy gyerekjegyet – nyújtotta át a 35 fillért a kalauznak.

– A szánkóért is fizetni kell, – így a kalauz.

– Jaj, nem hiszem, hogy van annyi pénz nálam. Egy húszfillérescm biztosan van. Tessék egy picit várni, – sápadt el a gyerek.

Kotorászni kezdett a zsebében és végre előhalászott egy 20 és egy tíz fillérest.

A kalauz zordonan várt. És a gyerek tovább keresgélt zsebeiben. Végre felderült az arca: megtalálta a hiányzó ötfillérest.

Diadalmasan nyújtotta a pénzt:

– Tessék, itt a 35 fillér a szánkóért...

A kalauz ridegen válaszolta:

– A szánkóért teljes jegyet kell fizetni, hetven fillért!

A gyerek kicsit sírós hangon, de azért elég határozottan kiáltott fel:

– De hiszen én a szánkót tavaly kaptam! Az még nincs tíz éves!

Az utasok persze kifizették a kilenc éves gyerek egyéves szánkójának viteldíját és Pistike negyedóra múlva már vígan ródlizott a hűvösvölgyi porhóban...

(sti)

Gyorsabb elintézést!

Múlt év augusztusában történt, hogy kerékpárjainkat a mátranováki vasútállomáson poggyászként feladtuk. A MÁV egyik dolgozójának hibájából kerékpárjaink egy tolatómozdony alá kerültek, amely ripittyára törte azokat. Az állomásfőnök jegyzőkönyvet vett fel az esetről és annak egyik példányát elküldötte a MÁV kártérítési hivatalába, mi meg hazavonatoz-

tunk kerékpár nélkül.

Néhány hét múlva a mátranováki állomás főnöke levélben elkérte tőlünk a jegyzőkönyv másodpéldányát azzal, hogy azt is fel kell küldeni a kártérítési hivatalba. Mi elküldtük, de azóta sem értesítést, sem kártérítést nem kaptunk. Közben, — mivel a munkánk úgy kívánja, — kerékpárt béreltünk, amiért naponta fizetjük a bért, melynek árából lassan már egy új kerékpárt is vásárolhatnánk. A MÁV, — ahogy már jónéhányszor szemtanúja voltam, — exszpressz módon intézi el a büntetések behajtását, helyes lenne, ha a kártérítésnél is alkalmazná ezt a gyors módszert.

Kivés Andor,
Osztafin Dezső
Parád

Le a bürokráciával.

A kartaliak bikája

Bag község a maga négyezerötszáz lakosával takaros kis falucska, mindjárt Aszód mellett. Közel hatszáz gyerek jár ott iskolába, mégpedig két turnusban. Az iskola kezdetben hat tanerőt foglalkoztatott, a létszám örvendetes emelkedésével ma már húszan

tanítanak. Ami azonban legkevésbé örvendetes, az iskolához annakidején csak egy (!) szolgálati lakást építettek. Így azután jelenleg a húsz nevelő közül a fele Hatvanból, Gödöllőről, Galgagyörkről, sőt Csillaghegyről jár Bagra tanítani. Az ittlakók közül pedig jónéhányan földes, düledező viskókban laknak. Az iskola igazgatója, Kántor Géza, hattagú családjával egy szobában lakik egy omladozó házban, amelyet még el is adtak a közelmúltban a feje felől. Ennek az áldatlan helyzetnek eredményeképpen a nevelők állandóan cserélődnek az iskolában.

De nem élek vissza az olvasó türelmével. Most jön a bika. Illetve nem is jön, hanem lakik. De hogyan lakik? Palotának is beillő gyönyörű helyen. Ápis-bika templomban... Nem is messze Bagtól, Kartal községben. Potom százhúszezer forintért építette a megyei tanács anélkül, hogy az illetékeseket, elsősorban Krajcs járási tanácselnököt megkérdezte volna. *Ez a beruházás* – mint a tanácselnök mondja – *teljesen felesleges volt.* Ezért a pénzért egészen takaros pedagóguslakást lehetett volna építeni egy családos, vagy három-négy nőtlen pedagógusnak – mondjuk Bagon.

Ezért kellett volna legalább még egy ideig a bikát a régi szálláshelyén hagyni...

Hernády Tibor Bag

Több aprópénzt!...

Restellem bevallani, de velem már előfordult, hogy a hónap végén az utolsó húszast váltottam fel. Így aztán nagyon ki kellett porcióznom, mire jut belőle. Jogosan mérgelődtem tehát, amikor a kisfiam a szomszédos tejcsarnokból a viszszajáró aprópénz helyett egy kiló lisztet hozott. Nem volt apró...

Elhatároztam, hogy a húszasok és tízesek védelmében megindítom a „több aprópénzt" mozgalmat. Mert mi lenne a világból, ha például az Edényboltban azt mondaná a pénztáros:

– Nincs apróm, de adok egy rántottasütőt... (Ebből éppen ötöt kaptam nászajándékba.)

Vagy az Illatszerboltban:

– Sajnos, nem tudok visszaadni, de tessék vinni egy fogkefét és két zsilettet...

És a cipőüzletben:

– Forintosokkal kissé szűken vagyunk, de adunk egy fél kaptafát... Azt a tíz fillért, amivel több, nem számítjuk...

A lottózástól is csupán az tart ma már vissza, hogy ha netán megnyerném a főnyereményt és az Eiffel-torony megvételére támadna gusztusom, a visszajáró aprópénz helyett bizonyára két pingvint kapnék és egy szemöldökcsipeszt.

Még elgondolni is rettenetes!...

Most pedig leszaladok a Háztartási Boltba a kiló lisztetés kérek egy doboz Rapidot: még vissza is jár nekem két gyertya...

Rácz Erzsébet

Még egyszer a Gyáli úti ingajárat!

Nagy örömmel olvastam a „Betegekről van szó, közérdek!" című közleményüket, mert bízom abban, hogy orvosolják a panaszt. Kiegészítésül elmondom, hogy az alulírott lakóbizottságok (amelyeknek területén közel tízezer lélek lakik) már minden fórumot végigkilincseltek a cikkben említett ingajárat visszaállítása érdekében. Eredménytelenül... És hogy még nehezebb legyen a kórház betegeinek, valamint a környék lakóinak közlekedési lehetősége, még a legközelebbi, tőlünk közel egy kilométerre levő 51-es villamosjáratot is ritkították. A négy kocsiból álló szerelvény helyett ugyanis sokkal kisebb kocsikból álló hármas szerelvényt indítanak. Mivel ezek a kocsik már a Wekerle telepen túlzsúfolódnak, a kórház betegeinek és a környék lakóinak még egy fél kilométert, tehát öszszesen másfelet kell gyalogolniok, míg a villamoshoz érnek.

A Gyáli úti és Aszódi úti lakótelepek lakóbizottsága

Néma Sonett

Idestova negyedéve már, hogy 750 forintos befektetéssel egy Sonett zsebrádió boldog tulajdonosa lettem. Az első napok ismerkedése után örömmel állapítottam meg, hogy ez a félarasznyi rádióbébi sokkal többet tudott, mint amit első látásra kinéztem belőle. Énekelt, beszélt, zenélt, mint a nagyok. Néha még külfölddel is kacérkodott. Így szórakoztattuk egymást közel két héten keresztül. Akkor azonban egyre halkuló zenével duruzsolta a fülembe, hogy anód- és fűtőtelepei kimerülőben vannak. Végül pedig egészen elhallgatott. Nézem a rádiót, aztán nézem a kezelési utasítást. Azt mondja, hogy: „A készülék 67.5 voltos anódteleppel, 1.5 voltos fűtőteleppel működik."

Ne búsulj – vigasztaltam elnémult Sonettemet. – Ha neked csak ilyen apró hiányérzeteid vannak, majd én leküzdöm őket. És elindultam leküzdeni. Budapest minden szemem ügyébe eső KERAVILL-boltját végigpásztáztam, de telep sem itt, sem ott, sem amott. Hosszúlejáratú ígéretet ellenben bőven kaptam. Ettől viszont az én zsebrádióm továbbra is hallgatásba burkolódzott.

Ez a telephiány a fejetlen kooperáció jóvoltából ma már olyan krónikussá vetemedett, hogy még a boltokban eladásra váró készülékek is teleptelenül kínálgatják magukat. Ez a jelenség nem újkeletű. Megcsinálnak valamit, aztán „majd csak lesz valahogy" jelszóval a piacra dobják. Ez a „majd csak lesz valahogy" pedig mindig a vevő hátán csattan. Szaladgál fűhöz-fához, kér, követel és fenyeget, ettől aztán a fű meg a fa összedugja fejét, értekezik, javasol, megállapítják, hogy hiba csúszott a számításaikba, újra számolnak, értekeznek, ütemeznek, kötbéreznek és pereskednek, de bárhogy is dől el a dolog, mindig a vevő a pervesztes.

B. E.

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Pedig én voltam

a legjobb barátja Ady Endrének. Most már eljött az ideje, hogy én is őszintén megírjam a róla szóló emlékezéseimet, mert elfogyott a tüzelőm s kell a pénz. Én voltam a legjobb barátja s nem az a többi, aki könyvet, cikket, megemlékezést, visszapillantást, hálószobatitkot, klinikai jelentést, háztartási tanácsadót és revűfilmet írt Ady Endréről, évfordulóján, előtte és azóta.

Nem igaz, hogy őket, hanem mindig engem tartott legjobb barátjának s ebben még az sem gátolta, hogy én 1924-ben születtem s ő 1919-ben már meghalt. Ilyen volt. A nagy, a mély barátság előtt nincs akadály. Különösen így utólag. De nekem már kétéves koromban ez volt első szavam: *„addide!"* Ebben csak a nyelvészetileg teljesen konzervatív, irodalmilag pedig az Ady-gyűlölő Rákosi Jenő emlőjén táplált tegnaposok nem tudják felfedezni az engem úgy imádó Ady vezetéknevét. Úgy fáj, hogy rólam nem esik egy szó sem, pedig már a fekete zongora hangolója is megszólalt. Ó, ha élne az én drága Bandikám, akinek én csak mindig Imricske voltam, s ha énfelőlem megkérdeznék, rám is emlékezne úgy egyetlen barátjai közül, mint egyesekre. Mennyit ültem a váradi Emkében hűlt helyén, hányszor ittam feketét Pollák mama váradi bodegája helyett a Lánchíd espressoban, még tegnap is!

Hány és hány közös emléket őrzök Vele, Góg és Magóg szomorúszemű fiával, istenkém hányat! Mily kevesen tudják még a kortársak közül is, hogy én voltam az, aki egyszer, a harmincas évek közepén, a Nagyvárad környéki Félix fürdőben találtam egy használt női melltartót s rögtön tudtam, hogy ez nem lehet a Lédáé. Azóta az idő engem igazolt, mert az Ady pásztoróráiról és a Léda alsóruháiról írott könyvek egyikében sem szerepel. Pedig milyen pántlika volt rajta, istenkém! Világos, hogy nem a Lédáé volt. De hát érdemes lett volna erről vitázni, addig, amíg e furcsa élet egyes titkai homályban boronganak? Én évekig hallgattam erről, pedig milyen jól láttam, milyen igazán és milyen egyetlen-barátilag.

Sohase kérkedtem vele, hogy legjobb barátjának tartott, aki nélkül egy lépést sem tudott tenni, hát még írni! Ezért nem is igen írt lépéseket, csak verseket. Én természetesnek tartottam, hogy legjobbán engem szeret, mert mindig gondosan válogatta meg a környezetét. Engem különösen reggel szeretett, ébredés előtt. Ilyenkor rámcsukta alvó szemeit, amelyben furcsa lánggal égett a barátság tüze.

De máskor is szeretett engemet, mert mindenkit szeretett, akitől tanulhatott. S bizony, bár hogy is restellem, volt amiről én tudtam s ő nem. Igy például én már évtizedek óta tudom, hogy ki az az Ady. Beszéltem is, írtam is róla, gátlás és gondolkodás nélkül, kár hogy nem gyűjtöttem én is kötetbe, biztosan kiadták volna. Ámde, ha őt énfelőlem megkérdezték, nem tudta magát túltenni a halála és az én születésem közt eltelt öt esztendőn. Ilyen volt. Csak ült a csucsai ház kertjében és azt mondta:

– Mit tudhatom én, hogy ki mindenkit tartok majd egyetlen jóbarátomnak, ha egyszer meghalok!?

Alföldi Imre

Meglepő indok

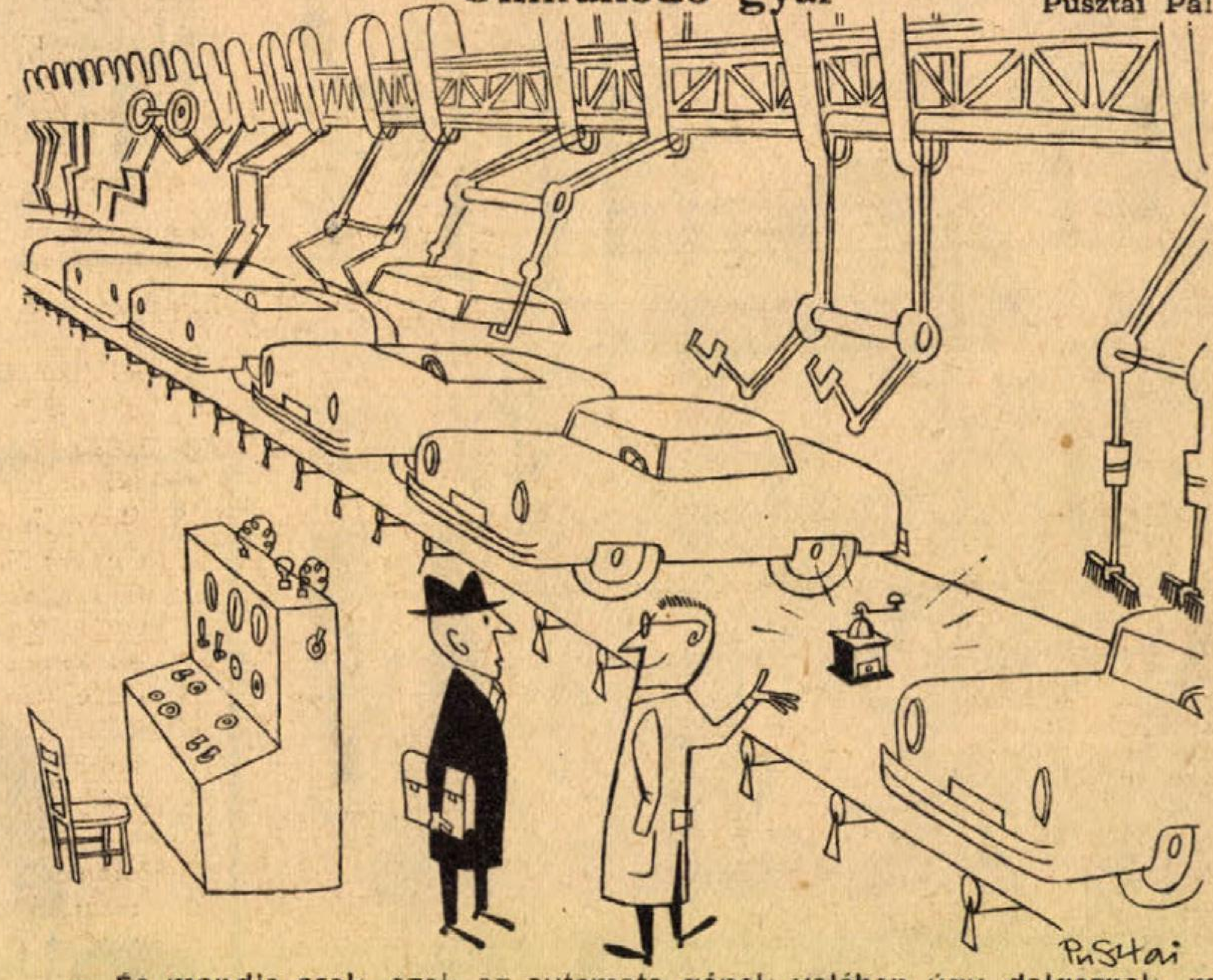
Mészáros András rajza

– Maga milyen címen akar Brüsszelbe utazni?
– Nem fogják elhinni. Szeretném megnézni a világkiállítást!

Önműködő gyár

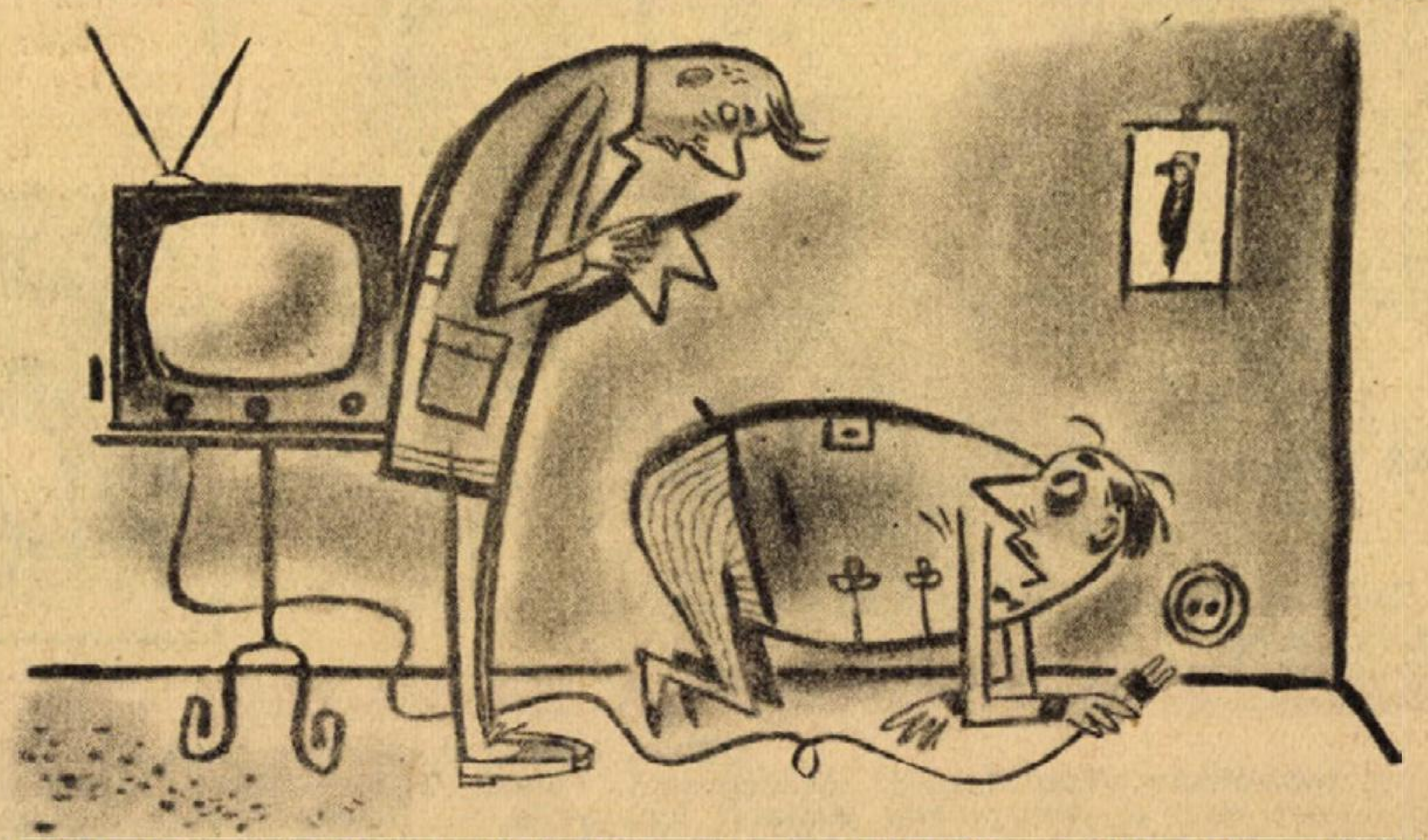
Pusztai Pál rajza

– És mondja csak, ezek az automata gépek valóban úgy dolgoznak, mint az emberek?
– Pontosan úgy! Még fusiznak is.

Türelem dolga

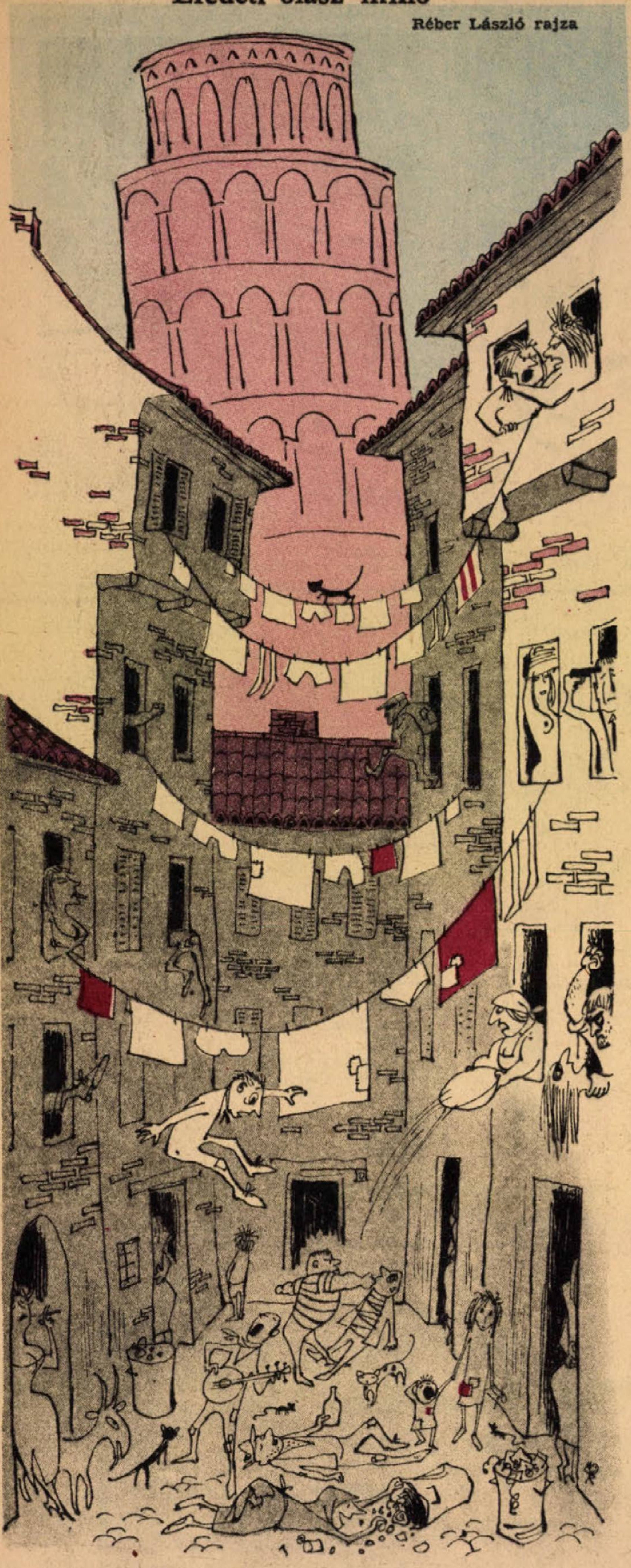
Toncz Tibor rajza

– Televíziós készüléket vásároltam, de egyenáramra, sajnos, nem működik. Most lesem a váltóáramot . . .

Eredeti olasz miliő

Réber László rajza

Szeretettel bocsátjuk új magyar neorealista filmek rendelkezésére.

Restaurálják a műemlékeket

Toncz Tibor rajza

— Jelzem, ez a kapu annak idején sokkal magasabb volt! . . .

Következetes ember

Schwott Lajos rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12,— Ft. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.